FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 427 · CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,80 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,75 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 1,25 €
1. januar 2010.

GOVOR KOLTOVA

★DOK HOLIDEJ★

427

Frenk Larami

GOVOR KOLTOVA

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
Dok Holidej
Broj 427

Direktor
Vladimir Novaković

Odgovorni urednik
Viktorija Draginčić

Naslov originala
Franck Laramy
WHERE GUNS TALK

Recenzija i adaptacija
Milica Jovanov – Banić

Likovna obrada naslovne strane
Branislav Kerac

Tehnički urednik
Franjo Varga

Štampa: 23. XII 2009.
Tržište: 1. I 2010.

CIP-Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82-31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija Draginčić. – 1972, br. 1 -. – Novi Sad: Marketprint, 1972-, -21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.
ISSN 0353-0000

COBISS. SR-ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)
Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d.o.o. Novi Sad, Desanke Maksimović 54
Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd
Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić
Naslov originala: Franck Laramy – WHERE GUNS TALK
Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Milica Jovanov – Banić
Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Suv i topao zapadni vetar duvao je iz ravnice noseći sa sobom sitne čestice prašine i miris polu sasušene trave. Dok Holidej je poterao nizbrdo svog vernog Miga, pristalog konja ponosnog držnja, prošarnog beličastim pečatima. I gle čuda; čim se našao iza prevoj vetar je utihnuo. Na nekoliko stotina metara ispod sebe, u podnožju uzvišenja, ugledao je mali grad utonuo u tamu predvečerja.

Mesto ga, samo po sebi, nije mnogo interesovalo. Bolje reći, u njemu nije video više nego obično utočište za noć. Istina, kada je u toku prepodneva toga dana napustio diližansu i nastavio put na konju, vozar mu je napomenuo da je Glori Krik zanimljiv grad i da mu za vreme boravka u njemu sigurno neće biti dosadno. U stvari, on se više po inerciji uputio tim pravcem ni sam ne znajući da li je uradio pravu stvar. Nije znao šta ga očekuje u Glori Kriku niti je očekivao bilo šta izuzetno.

Zato je blago potapšao Miga po vratu i dobacio – U redu, mali moj. Idemo da pogledamo kakav je to grad.

Stari prijatelj je zarzao i on je popustio vođice. Lagano i bez žurbe ždrebac je počeo da se spušta prema gradu koji je tonuo u noć. Odmah na ulasku ugledao je tablu sa strelicom koja je pokazivala put do gradske štale koju je držao neki Dž. B. Holmer. Sledeći oznaku skrenuo je u jednu od sporednih ulica na čijem kraju se nalazila solidna štala kao i prostran ograđeni prostor za smeštaj životinja koji nije bio pod krovom.

Pažljivo je sjahao i poveo Miga u prostor osvetljen slabom svetlošću petrolejke. Privlačan miris sena namamio je životinju da podigne glavu i žudno raširi nozdrve. Kada se iz unutrašnjosti štale pojavio sićušan čovek ružnog lica i upalih grudi, Dok je sa konjskih leđa već skinuo sedlo i ostalu opremu.

Mršavko je sa čuđenjem osmotrio vitku Holidejevu priliku kao i njegovo ozbiljno lice opaljeno suncem, a onda zadivljeno odmerio konja.

– Dolazite izdaleka, mister?

Holidej je zabacio na potiljak svoj fini šešir od tamnosivog filca.

– Da, tako nešto – odvratio je kratko.

– Konj vam je poseban, mister – prokomentarisao je štalar i pažljivo dohvatio Migove uzde. – Trebaće mu dosta sena i zobi.

– Daj mu i jednog i drugog koliko hoće. Dosta je putovao.

Mršavko klimnu glavom.

– To će vas koštati dva dolara dnevno, mister... unapred.

Dok mu pruži novčanicu od pet dolara.

– Istimari ga što bolje možeš, daj mu dosta sena i zobi i ostavi mu prostora za kretanje. Ne pokušavaj da ga muštraš jer može da bude opasan. Navikao je isključivo na mene.

– U redu, mister. Kako vi kažete.

Holidej je dotakao rukom obod šešira, a zatim uzeo torbu sa sedla i krenuo ka glavnoj ulici. Već se spustila noć i svetlost petrolejskih lampi dopirala je sa ugla gde se sporedna uličica „ulivala" u glavnu. Čuo je uobičajene šumove života na ulici što je značilo da je napolju još uvĕk živo. Koračajući lagano mirnom sporednom ulicom za trenutak je zastao i izvadio tabakeru iz džepa. Pod prstima je osetio okruglinu „havana" cigare i odabravši jednu, izvadio je iz tabakere i odgrizao joj vrh.

Pažnju mu je odjednom privuklo kretanje na uglu. Neka osoba žurno je zašla u tamu uličice osvrnuvši se za sobom. Zašavši nekoliko metara u mrak, prilika se priljubila uza zid kao da se od nekoga krije. Tračak svetlosti sa ulične svetiljke obasjao je lice neke mlade žene, koliko je Dok u trenutku mogao da zapazi. Pri slaboj svetlosti razaznao je crte lepog, ovalnog lica uokvirenog bujnom, tamnokestenjastom kosom. Lepa devojka, pomislio je ne propuštajući da primeti da se na tom privlačnom licu mogla pročitati duboka zabrinutost.

Odjednom se devojka još više priljubila uza zid i ukočila kao kip. Holideju se učinilo da je ispustila jedva čujan, prigušen krik.

Brzo je podigao glavu sledeći pravac njenog pogleda. Tamo, na uglu dveju ulica iskrsnule su siluete trojice ljudi, dvojice koji su išli jedan pored drugog i trećeg koji ih je pratio na manjoj udaljenosti kao da se koleba. Videvši ih da dolaze, devojka je počela da uzmiče pored zida uopšte ga ne primećujući.

Sada je svetlost obasjala dvojicu koja su išla napred i Dok ih je pažljivo zagledao: obojica su bili mršavi, obučeni u komotnu garderobu, malo pogureni, naoružani koltovima i ličili kao da su braća. Treći je bio nizak rastom, skoro kepec, okruglastog, ali mršavog, začuđenog lica, poluotvorenih usta i zbunjenog pogleda.

Sva trojica su se uputila prema mladoj ženi koja je uplašeno uzmicala. Tek što su napravili nekoliko

koraka, Dok je kresnuo šibicu. Plamičak palidrvca privukao je devojčinu pažnju i ona se okrenula.

– Da li je sve u redu, madam? – zapitao je.

Devojka je napravila nekoliko koraka prema njemu i mahinalno pružila ruku.

– Molim vas, pomozite mi – zavapila je.

– Naravno, ništa se ne bojte – kazao je uputivši se prema njoj. Istoga trena dvojica devojčinih gonilaca zastala su u mestu, a treći je ustuknuo korak nazad i glasno zašištao.

– Vi, tamo, ne mešajte se u ovo! – dobacio je srednji.

U tom trenutku začula se buka i grupa od troje četvoro ljudi pojavila se na uglu. Još ne shvatajući šta ih je snašlo trojica devojčinih pratilaca odjednom se našla u centru obračuna uzmeđu nekolicine ljudi, naverovatnije pristiglih direktno iz saluna.

U prvi mah iznenađeni, dvojica mršavih su uspela da se iskobeljaju iz gužve i krenu za žrtvom. Trećem je trebalo malo više vremena jer je bio slabiji i očigledno više zatečen iznenadnim obrtom događaja.

Iskoristivši opštu gužvu, Dok Holidej je uhvatio mladu ženu za mišicu i poveo je još dalje u mračnu dubinu ulice. Na licu mu se ogledala duboka zabrinutost.

– Ko su ona trojica? – zapitao je.

Odmahnula je glavom, a lepršanje njene duge, guste kose utičao je da na trenutak oseti jasan miris poljskog cveća. Zapazio je da je vitka, ali privlačnih ženskih oblina.

– Ne znam – prošaputala je kao da se bojala da će je neko čuti.– prate me već danima. Gde god krenem tu su i oni.

Dok je klimnuo glavom i zgazio nogom opušak cigarete. Zato vreme dvojica mršavih su se još više približila. Jedan od njih je opsovao i ljutito podigao ruku.

– Čuj ti... Gubi se kada ti kažem!

Holidej je lagano odmahnuo glavom. Njegovo lice bilo je bezizražajno poput maske.

– Mister, govorite jake reči – promrmljao je.

Mršavko vučjeg lica ustuknu i nešto nerazumljivo procedi. Odmah zatim ruka mu krenu naniže.

Istoga trena Dok je munjevito povukao oružje i crni otvor cevi zinuo je prema mršavku. Istovremeno je ramenima zaklonio mladu ženu.

– Ne budite budala, mister – kazao je mirno ali odlučno.

Mršavkova ruka zaustavila se blizu drške, dok je ruka onoga pored njega ostala da visi u vazduhu. Što se tiče kepeca, on se povukao korak nazad, a onda zaklonio iza desne strane visokog mršavka.

Mlada žena se još više povukla u sigurnost iza Holidejevih leđa.

– Pitajte ih ko su – prošaputala je.

– Molim vas, saznajte šta hoće od mene.

Klimnuo je glavom dajući joj znak da tu ostane i krenuo prema nepoznatoj trojci. Prišavši bliže izronio je iz duboke senke na svetlost.

Obe visoke prilike se iznenađeno trgoše, a onaj bliži glasno dobaci – Regnel!

Dok iznenađeno podiže obrve. U istom trenutku devojka je prigušeno kriknula, a odmah zatim mu je žurno prišla i radoznalo mu se zagledala u oči. Na njenom licu više nije bilo straha.

– Ko ste vi, do vraga? I šta hoćete od ove žene? – zapitao je Holidej energicno.

Mršavko koji je stajao bliže nervozno je liznuo usne, dok je kepec rukom obrisao znojavo lice.

Pošto nije dobio nikakav odgovor, Dok je nastavio – Izgleda da ste nešto pogrešili. Odbijte i ostavite je na miru. Kako sada, tako i zauvek!

Rekavši to, odlučnim korakom je krenuo prema njima.

Uplašeni njegovim izgledom, a još više malopređašnjom brzinom potezanja revolvera, neznanci se okretoše i bez reči krenuše nazad, prema glavnoj ulici. Dok ih je još neko vreme držao na nišanu, a zatim klimnuo glavom, kao da je hteo da kaže: „Eto vidite, sada je sve redu".

Ona glasno odahnu – Oh, hvala vam od srca, mister – kazala je kao da je sa leđa skinula težak teret. Zatim je počela da popravlja kosu i namešta odeću. Zadovoljno, ali pomalo stidljivo se osmehnula primetivši kako Dok sa divljenjem posmatra njene privlačne obline.

– Stanujem u pansionu gde sam unajmila sobu, mister Regnele. Možemo otići tamo. Moramo razgovarati.

Holidej se zamisli. Regnel??! Zaista nije mogao da se seti toga imena, No, zato je video da su trojica neznanaca zastali ispred saluna i okrenuli se prema njima.

Duboko je uzdahnuo i upitao devojku:

– A gde je taj pansion?

– Odmah tu gore – odvratila je, krenula napred nekoliko koraka, a onda zastala i okrenula se, pokretom ruke ga pozivajući da krene za njom.

– Ja sam Endžela – rekla je. – Endžela Grant.

Holidej je klimnuo glavom, uzeo je za ruku i poveo sa sobom.

– Biće bolje da razgovaramo u vašoj sobi, mis. Uostalom praktičnije je da se negde sklonimo, zar ne? Vidite, vaši pratioci još gledaju ovamo.

Devojka se u trenutku ukočila, no Holidejev blag i odlučan glas delovao je na nju. Nije ništa rekla, a on je za momenat zastao, skinuo šešir i provukao rukom kroz tamnu, tala-

sastu kosu koja mu je dopirala do ramena. U holu je bilo tiho i mirno: recepcionar je sedeo za pultom i opravljao neki stari sat. Pogledavši pažljivo oko sebe, Holidej pokaza rukom prema velikom divanu pored prozora. Seli su i tek tada je mogao bolje da vidi njeno lice obasjano lampom sa obližnjeg stočića.

Endžela je bila lepa na neki poseban način: gordo je držala glavu, a njene prekrasne oči oivičene dugim trepavicama posmatrale su ga nekako sanjalački, ali sa dozom neprikrivene radoznalosti. Imala je pune, sočne usne i mali, prćast nos dok joj je duga gusta kosa prišvršćena malim češljem u slapovima padala niz ramena.

– Prvo moramo a raščistimo jednu stvar, mis Grant. Naime, ja nisam taj za koga me smatrate, odnosno, ne zovem se Regnel.

Njene lepe sjajne oči odjednom prekri tamna senka.

– Ka... kako? – promucala je. – Vi... niste Regnel?

– Ne. Ja sam Džon Holidej.

Njena ramena se nekako čudno opustiše, a brada joj vidljivo zadrhta.

– Ne razumem – kazala je sada već nešto pribranije. – Pa tamo na ulici...

– Nazvali ste me Regnel, mis Grant i ja to nisam osporio smatrajući da tako nešto u onom trenutku nije bilo najvažnije. Ali sada, kada smo se izvukli iz neprijatne situacije, red je bio da vam kažem istinu. I voleo bih a mi objasnite u čemu je stvar. Ako ona trojica nameravaju da vas i dalje uznemiravaju pozvaćemo šerifa.

Ona je poravnala srebrnasti češalj kojim je pričvrstila kosu i uzdahnula. Tako zbunjena bila je još ljupkija i, u svakom slučaju, vredna interesovanja.

– Ne znam ni sama... Sigurno ćete misliti da sam luda, a možda još i nešto gore...

Dok se malo pomerio kako bi kroz prozor mogao bolje da osmatra ulicu.

– Ispričajte mi sve od početka, mis. Ako mogu, ja ću vam pomoći. I nemojte razmišljati kako će mi to oduzeti vremena. To je nešto čega imam na pretek, mis Grant.

– Hvala vam – odvratila je tiho i oborila oči.

U prostoriji je vladala tišina.

Dok je znao da joj treba dati vremena.

II

– Osetila sam veliko olakšanje kada su vas oni ljudi nazvali Regnel – počela je Endžela najzad.– Pomislila sam da je moje čekanje najzad završeno.

– Čekanje? Kakvo čekanje, mis Grant?

Ona ljupko napući usne i stavi ruke na krilo.

– Ja ovde čekam Zeba Regnela – počela je prijatnim, melodičnim altom. – Dogovorli smo se da se nađemo baš ovde, u Glori Kriku. Prešla sam kolima put od Čejena dovde, prolazeći pritom kroz prilično negostoljubive gradove i opasne predele. Na ovu trojicu sam prvi put naišla u Barnabiju. Ne znam zašto su se zainteresovali za mene, ali su se od tada pojavljivali u svakom mestu u kome bih se zaustavila. Stalno su bili na odstojanju, sve do večeras kada su pokušali da razgovaraju sa mnom.

Holidej nabra obrve.

– Ako ste došli ovde da se sastanete sa tim Regnelom, kako se moglo dogoditi da me zamenite sa njim?

Njeni obrazi se obojiše rumenilom.

– Ja... ja ga nikada ga još nisam videla.

– Ah, tako... Veridba preko pošte, pretpostavljam?

Njeno lepo lice dobi brižan izraz.

– Moglo bi se tako reći, mister Holideje. Vidite, ja sam se javila na jedan oglas koji je izašao u Čejenskim novinama. Oglas je dao mister Regnel koji je tražio ženu zainteresovanu da dođe ovamo. Ja sam se javila, napisala sam da sam zainteresovana i tražila da mi detaljnije objasni šta ima na umu. Posle toga smo razmenili još tri pisma. Regnel mi je objasnio da je rudar, odnosno kopač zlata koji s obogatio, ali da nije posebno srećan jer to bogatstvo ništa ne znači ako nema sa kim da ga podeli. Sudeći po pismima, on je obrazovan i iskren čovek.

Holidej jedva primetno klimnu glavom. I ranije je imao prilike da čuje takve priče. Mada je bilo i uspešnih veza, znao je da većina takvih „upoznavanja" završi veoma loše barem za jednu od strana.

– Pa... takva situacija je veoma osetljiva za jednu mladu i nezaštićenu ženu, pogotovo za onu koja dolazi iz daleka gde vladaju sasvim drugačiji običaji.

– Mister Regnel mi je poslao novac da kupim nove karuce i imam za troškove puta. Objasnio je da ima ovde neodložne poslove koji ga sprečavaju da dođe po mene u Čejen.

– Aha, sada mi je jasno. I tako ste došli ovamo, a Regnel se još nije pojavio. Kada bi trebalo da dođe?

Ona slegnu ramenima.

– Pisao mi je da će me potražiti čim bude mogao. Nadam se da će tako i biti – dodala je pomalo tužno. Odmah zatim, podigla je oglavu i usiljeno se osmehnula.– Oh, ja sam vam zadala dosta truda hvala vam na svemu što ste učinili za mene. Mada... ne mogu reči da nisam zabrinuta zbog one trojice. Zaista mi nije jasno zašto me prate i šta žele od mene.

– Ništa ne brinite, ja ću ih srediti – rekao je Dok mirno.– Imate li dovoljno novca, mis Grant?

Endžela se toplo osmehnula.

– Imam. Mister Regnel je bio veoma darežljiv. Ipak, hvala vam na pokazanoj brizi. Veoma ste pažljivi.

Dok popravi futrolu sa koltom i zategnu revere sakoa.

– Ako opet budete imali nekih neprilike, ne ustručavajte se da pozovete šerifa. Ali, najbolje od svega bi bilo da ostanete u sobi i sačekate Regnela. Ako čujem da je u gradu, potražiću ga i kazati mu da ga očekujete.

– Hvala vam još jednom – rekla je Endžela i pružila mu ruku.

Dok ju je ozbiljno odmerio i prihvatio njenu malu nežnu šaku.

– Svako od nas dođe ponekad u situaciju da mu je neko potreban, pa ni vi niste nikakav izuzetak, mis. Važno je da ne dozvolite da vas nešto skrene sa puta koji ste sebi zacrtali.

Rekavši to, Holidej je ustao i lagano se naklonivši, izašao napolje.

Endžela je ostala nepomično da sedi osluškujući bat njegovih koraka na trotoaru. Odahnula je još jednom pomislivši šta bi joj se moglo desiti da se nije pojavio ovaj neobičan, pomalo tajanstven muškarac kakve je retko viđala na Zapadu. Sada, kada je ostala sama sa sobom, morala je da prizna da je želela još nešto da sazna o njemu. Ostavljao je utisak čvrstog i energičnog, ali ne grubog, još manje surovog čoveka. Naravno, znala je da bi bilo neukusno postavljanje bilo kakvih pitanja, ali ipak... Bilo kako bilo, nije mogla da prestane da razmišlja o njemu.

Zavalila se u stolicu i pogledala oko sebe. Na grad se spustila noć, a oko pansiona je vladala apsolutna tišina. Dakle, ovo nije bio Zeb Regnel, mada bi njoj bilo veoma drago da jeste. Sada joj je ostalo da se pita kakav je uopšte čovek koga je čekala... Slutila je da je dobar, mada u pismima koja joj je poslao nije govorio mnogo. Ali, konačno, šta su uopšte značile reči, izgovorene ili napisane? Važno je samo šta čovek radi.

Zamišljena i pomalo odsutna, prišla je recepciji i uzela ključ od sobe. Kada je pošla uz stepenice, recepcionar je podigao glavu i dobacio – Noć će, izgleda, biti vruća, mis Grant, ali ja na vašem mestu ne bih otvarao prozor. U gradu ima svakakvog pijanog šljama i moglo bi se desiti da dođe do nekakvih neprilika.

Učtivo je zahvalila čoveku i požurila ka sobi.

Za to vreme, njenu pratioci su tiho razgovarali.

– Ma, to je on, kad vam kažem – tvrdio je uporno Mark Medi, mršavko gordo podignute glave. – U to nema nikakve sumnje. Video sam ga kada je dojahao na snažnom zelenku

sa svetlim pečatima. Metju je govorio o tom konju. Pominjao je visokog čoveka koji je jahao snažnog zelenka, zar ne?

– Ima mnogo zelenih konja sa belim pegama u ovoj pokrajini – odgovorio je njegov brat Luk.

Oniži, kratkonogi Džon, najmlađi od braće, stajao je kao i uvek u pozadini i pipkajući prstima vrh nosa, nervozno zurio u njih. Izgledao je zbunjen i uplašen.

Mark je žustro dunuo kroz nos.

– Znam vraški dobro da u okolini ima sličnih konja – obrecnuo se. – Ali, on se odmah uputio prema onoj devojci, mis Grant, je li tako? I to nešto znači. Oteo je od nas, vrag ga odneo, i odveo je!

– Tata je rekao da ne smemo a psujemo, a ti stalno to radiš, Mark – opomenuo ga je Džon.– Ako bi te čuo, odrao bi ti kožu sa leđa.

Mark se okrenuo prema svom mlađem bratu i namrštio se.

– Rekao sam ti već da zavežeš, vrag te odneo! Kakva si ti to kukavica! I da znaš da mi se smučilo da slušam tvoje priče o tati! Tata, ovo, tata ono... Bolje zaveži tu prokletu gubicu koja zna samo da cmizdri i zapomaže!

Džon je ustuknuo korak nazad i uobičajenim pokretom ruke obrisao nos.

– Šta vičeš na mene, Mark, ja ti samo kažem – rekao je glasom bliskim jecaju.

– Ne treba više ništa da kažeš. Briši odavde! Zaudaraš na glupost! – kazao je i ljutito krenuo prema bratu.

Videvši da mu se ne sprema ništa dobro, Džon je ustuknuo i udaljio se žurnim koracima. Zastao je pred vratima saluna i bojažljivo se okrenuo. Braća su ga mrgodno posmatrala i on je krenuo dalje. Iznenada se ipak predomislio, žurno se vratio i brzo ušao unutra. Mucajući reči izvinjenja i osvrćući se na sve strane da ne bi bio nekome na smetnji, uspeo je da se dočepa šanka. Izvadio je iz džepa nešto sitnine, dva puta prebrojao novac i uplašeno digao pogled kada je barmen podigao glavu i pogledao ga.

– Ako ništa ne pijete, mister, sklonite se i pustite bliže one koji žele nešto da popiju! – osorno je dobacio čovek za šankom.

Džon je još jednom pogledao u novac i pružio mu drhtavu ruku.

Prezrivo ga odmerivši, barmen je uzeo novčiće, ćutke mu nasuo viski i udaljio se hitajući da posluži druge goste. Za to vreme, Džon se osvrnuo oko sebe kao da se plaši da će ga neko videti. Spustio je čašu na šank i pažljivo promatrao.

A onda se trgao, ugedao je visokog neznanca koji je pomogao Grantovoj i u trenu se ukočio. Stajao je na

drugom kraju šanka, onako visok i usamljen i mirno ispijao svoje piće. Kratko je uzdahnuo, ispraznio čašu u jednom gutljaju i pohitao prema izlazu.

Izašavši napolje, pogledom je potražio braću. Osetio je olakšanje kada ih je ugledao nekih pedesetak metara dalje. Stajali su nasuprot grupice kauboja koja je poluglasno žamorila. Posmatrali su ispod oka šerifa koji je sa pomoćnikom lagano išao trotoarom u svom redovnom večernjem obilasku grada.

Istoga trenutka ulicom su, kloparajući točkovima i dižući prašinu prošla jedna teretna kola. Neka žena priljubljena uz muškarca na mestu kočijaša, izazovno se zakikotala. Kada su skrenuli u sporednu ulicu, Mark promrmlja – Jasno je šta imaju na umu, zar ne?

Luk je potvrdno klimnuo glavom. U prolazu je mogao da nazre ženine obline i za trenutak je sklopio oči. Nije znao koliko će ovako moći da izdrži. Pa otac ih je kritikovao i kada bi pogledali slučajno otkriveno žensko koleno, a kamoli...

– Kada završimo sa Regnelom otiću ću od kuće – rekao je.– Odmagliću u neki grad gde niko ne poznaje ni mene ni tatu, naći ću ću dobru žensku, napiti se, a možda malo i kockati. Neka sve ide dođavola, brate! Uskoro ću imati dvadeset i devet godina, a još nisam iskusio šta je prava zabava! – dodao je i pogledao oko sebe, ne skidajući pogled sa grupice kauboja na drugoj strani. Čuo je škripanje kože kao da se neko pomera u sedlu, ali nije obratio pažnju na taj šum. Onda ga je nešto udarilo po sredini leđa pa je posrnuo napred. Povikao je nešto u znak protesta, ali je jedva uspeo da se zadrži i ne tresne glavom u zid. Čuo je da je i Mark nešto uzviknuo, a onda je svom težinom tresnuo u njega i obojica su se srušili na zemlju. Odgurnuvši brata u stranu, Luk je uspeo da se izvuče ispod njega i stane na noge.

Zabezeknuto je otvorio usta i ostao zagledan u osobu koja ga je gledala sa visine.

– Bazate, lenjivci, kao što ste uvek bazali! Nijedan dan u životu niste se potrudili da zaradite hleb nasušni! Nikada se niste posvetili radu koji čisti telo, razum i dušu!

I Mark je stajao bez reči posmatrajući gorostasnog čoveka obučenog u crno kvekersko odelo koji je jahao snažnog belca.

– Tata!

– Misli su vam zaražene zlom! Oči vam vide samo poroke, a požuda i pohlepa su ovladale vašim dušama! Pravi ste učenici đavola!

Luk i Mark su stajali kao preplašeni dečaci i pognutih glava mirno slušali glas koji je grmeo. Ljutito ih odmerivši, Isak Medi je glasno huknuo, a onda se osvrnuo oko sebe

i osmotrio okolinu. – Ovoj je raj za grešnike! – uzviknuo je ljutito, nabravši čelo na kome su se isticale guste, markantne obrve.– Sodoma i Gomora! – nastavio je gorostas ljutito, lagano se spuštajući iz sedla.

Luk je mirno prišao, iz ruku mu uzeo vođice i pričvrstio ih za motku privezišta. Mark je još uvek nepomično stajao i nervozno grickao usne.

– Tata! Tata! – vikao je najmlađi Džon prilazeći.

Stari se lagano okrenuo i lica još uvek iskrivljenog od ljutnje primetio da je odeća njegovog najmlađeg sina neuredna pocepana, a čizme izuzetno kaljave. I zato ga je, čim se mladić približio pokušavajući da se osmehne, zgrabio za košulju i ljutito ga privukao k sebi. Primakao se bliže licu svoga sina i besno zaurlao – Viski! Ah, tako ti radiš! Uzimaš pakleni napitak!

Džon je cmizdravo jauknuo jer ga je stisak očevih očiju skoro ugušio. Zatim ga je ljutiti Isak Medi podigao sa zemlje i vukući ga nekoliko metara, stigao do korita za napajanje. Ne govoreći ništa, zagnjurio je lice svoga sina u vodu i snažno ga držao dok se on koprcao iz sve snage trudeći se da se oslobodi i dođe do vazduha. Prošlo je dosta vremena dok snažni Isak Medi nije podigao glavu svoga sina i snažno ga odgurnuo od sebe.

– Samo nedelju dana ste bili daleko od mene i već vas je Satana uzeo pod svoje! – povikao je Isak i ljutito se okrenuo trupkajući trotoarom kao medved. Onda je pošao prema Marku, dograbio ga za revere i ljutito gurnuo napred. Kada je ponovo pokušao da ga uhvati, ovaj je vešto koraknuo unazad i stao pored Luka pokušavajući da se zakloni iza njega.

– Smiri se, tata, sve si shvatio pogrešno – rekao je Mark. – Morali smo da odemo bez pozdrava. Znaš, doznali smo neke stvari koje...

– Nešto za Metjua – umešao se Luk nervozno.

– Za mene bi bilo bolje da nikada nisam imao poroda nego što me je priroda kaznila decom kao što ste vi! – još uvek je grmeo gorostasni starac. Zatim je prišao još korak, dva bliže u ljutito osmotrio mladiće.

– Svevišnji Gospod mi je svedok da sam činio sve najbolje, bolje reći, sve što je bilo u mojoj moći... A sada ću morati da stanem pred njega i primim zasluženu kaznu za svoj neuspeh! I vi sa mnom, grešnici. Zato se molite bogu i tražite da vam oprosti. Pognite te svoje tupave glave i...

– Metju je mrtav – dobacio je Luk iznenada.

Isak se zaustavio u pola rečenice, nepomičan kao kip, i još jače pritisnuo bibliju na grudi. Glava mu ja

laganu klonula naniže, a lice se zažarilo.

– Šta si rekao, dečko?

– Metjua više nema, tata. Ubijen je u Čejenu.

– A mi smo pratili jednu ženu da bismo preko nje došli do njegovog ubice, tata – dobaci je Mark užurbano.– Pratili smo je sve dovde. Tebi smo poslali poruku...

Džon je šmrknuo i obrisao vodu sa lica i kose.

– Sve vreme smo je pratili, tata i stalno vrebali da ga ščepamo.

– Umuknite, deco – promrmljao je Isak Medi i prebacio bibliju u drugu ruku. Neko vreme je zamišljeno zurio u tamu, a onda pogledao u Luka i klimnuo glavom.

– U redu, možeš da pričaš... Ali, pazi, neću nikakve podvale i laži! Ako je jedan moj dečak mrtav, onda ja o tome moram da znam punu i apsolutnu istinu.

– Našli smo ga na putu prema Čejenu – kazao je. – Bio je teško ranjen na dva mesta i praktično je umirao. Učinili smo sve što smo mogli da ga spasemo, ali pomoći nije bilo. Sahranili smo ga na malog brežuljku gde smo se jednom prilikom sa tobom molili bogu, tata. Posle toga smo stigli u Čejen.

Isakovo lice je posivelo, a oči su mu dobile ledeni sjaj. Ipak, nije ništa rekao.

Videvši da otac ćuti, Luk dodade:

– Pre nego što je umro Metju nam je nešto ispričao. Naime, on je sa čovekom po imenu Regnel opljačkao blagajnu „Vels Fargo" kompanije Čejenu.

Stari mu je munjevito prišao i uhvatio ga za gušu.

– Šta to govoriš, dečače? Zar svog rođenog brata žigošeš kao lopova? Kako je to moguće? Postao si mu krvnik kao Kain Avelju.

Luk je počeo da se guši. Pokušao je nešto da odgovori, al očev stisak je bio tako jak da je to bilo nemoguće.

Onda se umešao Mark.

– Luk je rekao istinu, tata. Osim toga, Metju nam je rekao za pljačku. Bio je tako jasan i precizan da nema nikakve sumnje. Sto mu božjih gromova...

Isak iznenada pusti Luka, i „pljusnu" Marku jedan dobar šamar.

– Rekao sam ti da neću da slušam psovke i bogohuljenje! I još sam naredio da ne upotrebljavate nijednu reč koja nije zapisana u svetoj knjizi. Moram li batinama to da vam uterujem u glavu?

Pošto je nekoliko puta duboko udahnuo kako bi povratio dah, Luk je odvratio promuklim glasom – Ne lažem, tata. Sve što sam rekao je čista istina.

Stari se stresao kao da ga je neko opekao usijanim gvožđem. Nastavio je da zuri u mračno nebo iznad njegove glave i bezglasno miče usna-

ma. A onda je pogledao u bibliju, još čvršće je stegao i dodirnuo vrhovima usana. Posle toga im se ponovo okrenuo dosta smirenog izraza lica, ali sa vidljivom ljutnjom u pogledu.

– Dobro, Luk, sve ću da saslušam, momče. Samo neću nikakve upadice od cmizdravca i psovača. Nikakve, jeste li me čuli?

Mladić je kratko klimnuo glavom, nakašljao se i počeo – Kao što si već čuo, Metju i taj Regnel su opljačkali predstavništvo kompanije „Vels Fargo" u Čejenu. Dogovor je bio da se nađu kada umaknu poteri. Tako je i bilo, ali čim su se sastali Regnel ga je ubio i odmaglio sa plenom. Iako teško ranjen, Metju je, kada smo ga pronašli, još uvek bio živ i svestan. Pre nego što je umro sve nam je ispričao i napomenuo da ćemo Regnela lako prepoznati. Naime, kazao je da se radi o visokom i crnom čoveku koji jaše zelenka sa belim pegama i koji se uputio na zapad. Kada smo to čuli poslali smo ti poruku i krenuli na zapad. Sledeći Metjuova uputstva našli smo na trag ubice i umalo ga uhvatili u hotelu u Barnabiju.

– Umalo? – prekinuo ga je Isak.

Luk se nakašljao.

– Videli smo ga kako ulazi u hotel i pošli za njim. Kada smo upali u njegovu sobu on je već zbrisao kroz prozor. Uspeli smo da mu vidimo leđa.

– Glupani! – zagrmeo je Isak.

– Možda jesmo, ali nismo ga tek tako pustili da pobegne. Pojurili smo ga koltovima da je u žurbi ostavio bisage. U jednoj torbi našli smo ova pisma upućena na ime Zeba Regnela.

Isak je istrgnuo pisma iz Lukove ruke i grubo ga odgurnuo od sebe. Prišao je bliže, sasvim ispod uличne svetiljke i pažljivo ih pročitao. Posle nekoliko minuta savio je pisma, prišao sinovima i nabusito promrmljao – Ta žena... ta mis Endžela Grant. Šta je sa njom?

– Ona je u gradu, tata – dobaci Luk brzo.– Dovezla se kolima i odsela u pansionu. Posle toga je stigao jedan visok crnokosi na zelenku sa belim pegama. No, nismo bili sigurni da je to Regnel. Ali, nešto kasnije se razjasnilo. Kada smo Grantovu priterali u tesnac, pojavio se taj čova sa revolverom u ruci i naterao nas da uzmaknemo. Vrebali smo ga da se obračunamo, ali pre toga si se ti pojavio, tata. Šta kažeš, šta bi trebali da uradimo?

– Taj čovek je u salunu – umešao se Džon tiho.

Isak se besno okrenuo i pogledao ga.

– Šta kažeš, dečko?

Ovaj upalašeno uzdahnu.

– U salunu, tata. Maločas sam ga video.

Isak se okrenuo oko sebe, lagano zategao crnu svilenu mašnu i otre-

sao prašinu sa pantalona i staromodnog crnog sakoa. Posle toga je otvorio bibliju i okrenuo nekoliko listova.

– Pripremite se da čujete reč Gospodnju – rekao je glasno i digao glavu prema nebu. Njegovi sinovi su ćutke stajali unaokolo, pažljivo slušajući očevo tiho mrmljanje. Kada je završio, stari se okrenuo i koraknuo prema salunu.

– Ovo što ćemo sada učiniti biće delo Svevišnjeg. Grešnika za grešnika, a obojica su samo prah ove zemlje. Pokaži mi ko je taj čovek! – naredio je.

Luk i Mark su izmenjali zabrinute poglede, ali ih je Isak obojicu uhvatio za ramena i ugurao u salun.

Zatim je i sam ušao unutra.

III

Salun je bio pun i kada su Mark i Luk uleteli u gužvu, gotovo da ih niko nije ni pogledao.No, kada se na vratima pojavila ogromna prilika Isaka Medija – u prostoriji je zavladala mrtva tišina.

Isak je pažljivo osmotrio sve prisutnu i vidljivo se namrštio. Onda je popreko odmerio svoje sinove i upitao – Gde je on?

Luk i Mark se još nisu ni snašli kada mu se iza leđa pojavio Džon i prstom pokazao prema kraju šanka, gde je, ležerno oslonjen na glatku površinu, stajao Dok Holidej sa čašom u jednoj i cigarom u drugoj ruci. Iako je stajao među kaubojima, njegova vitka elegantna figura u crnom, izdvajala se od nekako bezlične gomile.

Ugledavši ga, stari Isak ljutito nabra obrve i izdra se na svoga najmlađeg sina.

– Onaj? – upitao je pokazujući na Holideja.– Je li to vaš Zeb Regnel?

– Da, tata – dobacio je Luk, i sam malo ohrabren.– To je čovek koji je ubio Metjua.

Isak je nešto nerazgovetno promrmljao, zgrabio ih obojicu i snažno tresnuo glavom o glavu.

Mark je uplašeno ustuknuo, ali je ipak dodao – Budi oprezan, tata, on je vrlo brz i vešt na revolveru. I lukav, smeo bih da se kladim.

Isak ga je snažno udario nadlanicom, od čega se mladić zaneo u stranu. Ozbiljno odmeravajući Holideja, stari je mirno dodao – Izgleda da je ovde došlo do ozbiljne zabune u pogledu vašeg identiteta, mister Holideje, i to baš od strane ovih nedostojnih hulja koje sam ja doneo na ovaj svet. Ako imate malo vremena da pričekate, ja ću im već objasniti šta je prava istina svevišnjeg Gospoda.

Rekavši to, stari kveker se okrenuo, zgrabio Luka i Marka za grudi i snažno ih prodrmusao. Videvši šta

se događa, Džon je hitro šmugnuo i sakrio se između njih.

– Čovek koji stoji za šankom je Dok Holidej, glupaci! – povikao je njihov otac ljutito.– On se, sasvim slučajno zadesio u našem domu dok ste se vi šunjali po mračnim izbama ovoga grešnog grada!– kazao je, u dva tri koraka se našao pored Holideja i pružio mu ruku.

Dok ju je prihvatio sa osmehom i srdačno je protresao.

– Zdravo, Medi, kako ste?

– Holideje, vidite i sami. Nisam dobro jer me zaluđuju ove budale od mojih sinova. Smatrali su da ste vi neki Regnel koji je ubio mog najstarijeg sina Metjua u Čejenu.

Holidej je klimnuo glavom.

– I sam sam pretpostavio da je u pitanju neka zabuna.

– Zabuna i zabluda su njihovi stalni pratioci, Holideje. Zbog toga se neprestano prave neke gluposti. I zato me ne čudi što su stigli ovamo – rekao je starac i stavio bibliju na glatku površinu šanka.– Ali, recite mi šta jedan hrabar i plemenit čovek, uvek spreman da pruži ruku čoveku u nevolji, šta jedna takva osoba radi na ovakvom smetlištu greha?

Zbunjeni neočekivanim obrtom događaja, Luk, Mark i Džon su sa nevericom slušali ovaj razgovor, pritom toliko iznenađeni da nisu mogli da se maknu sa mesta.

Holidej je otpuhnuo dim i mirno odgovorio Isaku – Ništa osobito, prijatelju. Jednostavno sam prolazio ovuda.

Stari zažmiri.

– Ah, tako dakle. U stvari, hteo bih da znam za ovo u vezi sa mojim dečacima i neprilikom koju su vam priredili.

– Nisu me doveli nu u kakvu naročitu nepriliku – odvratio je Holidej iskreno. – Zaboravite na to, Medi.

– Možda, ali moram da znam šta se dogodilo – dobaci stari nervozno lupkajući prstima po bibliji.

Znajući da mora smiriti iznerviranog kvekera, Dok klimnu glavom i požuri da doda – U radu, ako baš hoćete da znate onda ću vam reći. Idući od štale prema salunu, u jednoj od sporednih ulica naleteo sam na vaše sinove i jednu mladu ženu. Oni su je pratili i činilo mi se da nemaju baš poštene namere... Naravno, stao sam na njenu stranu...

– Izgedalo je da nemaju poštene namere? – ponovi stari uzbuđeno.– Koliko su daleko otišli u tome?

– Samo toliko koliko sam im dopustio. No, nije bilo nasilja i nikome se ništa nije desilo. Prema tome, uzmite vaše dečake i povedite ih kući.

Međutim, Isak Medi je tvrdoglavo odmahnuo glavom.

– O ne, ne nogu se vratiti kući pre nego što pronađem nikogovića koji mi je ubio sina.– I zato ću otići da se

upoznam sa tom ženom. Kada od nje saznam ono što je potrebno, pronaći ću tu hulju koji su moji dečaci pratili dovde. A za neprilike koje su vam naneli, najiskrenije se izvinjavam. Dajem reč da se tako nešto neće ponoviti.

Rekavši to, Isak se okrenuo, zgrabio Marka i Luka za ruku i gurnuo ih prema vratima. Džona je samo strogo pogledao i mali je ćutke krenuo za njima.

– Polazi, satano! – viknuo je. – Polazi u vatru ispaštanja koje te očekuje! – dodao je i našavši se na tremu, uputio se prema pansionu u kome je stanovala Endžela Grant.

Sinovi su bez reči pošli za njim.

* * *

Dok zapali još jednu „virdžiniju" i diskretno se osmehnu. Oko njega je vladao žamor. Naime, ljudi su glasno komentarisali postupke Isaka Medija, a najviše njegovo postupanje prema sinovima.

Nešto kasnije u salun je ušao čovek sa zvezdom na reveru i počeo tiho da razgovara sa barmenom. Kada mu je ovaj diskretno pokazao na Holideja, prvo ga je sa zanimanjem odmerio, a onda mu prišao ozbiljnog izraza lica.

– Izgleda mi da ste zapali u neku nevolju, mister – dobacio je oprezno.

Dok je ravnodušmo slegnuo ramenima.

Pošto je shvatio da stranac nije preterano govorljiv, šerif je posle nekoliko trenutaka dodao – U stvari, čujem da ste imali neprilike sa jednom damom u sporednoj ulici. A onda je došao onaj propovednik sa biblijom da vas potraži. Da li bi vam smetalo ako bih vam dopustio nekoliko pitanja?

Na Dokovom licu nije se pomerio nijedan mišić.

– Možete postaviti pitanje, ali ne znam koliko će to vredeti. Nisu mi poznati uzroci večerašnjeg događaja.

Serif ga ponovo odmeri.

– Hm... po vašem odelu na bih rekao da ste kauboj. Tražite posao?

– Pa, ne bih to tako nazvao. Znate, ja sam po prirodi individualac i radim samo za sebe.

– Ah, tako! Privatni preduzetnik... ili nešto slično, zar ne? Kako se zovete?

Holidej je izdržao njegov pogled i jedva primetno se osmehnuo.

– Ja sam Džon Holidej – odgovorio je i pogledao šerifa preko čaše.

Čuvar zakona uzvrati na isti način.

– Ja sam šerif Lasting. Vi poznajete onog kvekera sa biblijom?

Dok lagano otpi gutljaj brendija.

– Zove se Isak Medi i pre nekoliko meseci proveo sam na njegovoj farmi nekoliko dana. A koliko mi je

poznato desilo se sledeće. Njegovi sinovi su pratili nekog čoveka na zelenku i stigli u vaš grad. Na osnovu određenih pretpostavki zaključili su da je taj čovek je u vezi sa ženom po imenu Endžela Grant. Osim ovoga ne bih ništa više znao da vam kažem, šerife Lasting. Sve u svemu, njih trojica su me u mraku zamenili sa nekim drugim.

Čovek sa zvezdom iznenađeno podiže obrve

– Dakle, po vašim rečima radi se o zabludi?

– Upravo tako, šeife.

Lasting pogladi bradu rukom i ispod oka odmeri dršku kolta od slonove kosti koja je izvirivala ispod Holidejevog elegantnog sakoa.

– Jedan svedok koji je video šta se dogodilo u uličici kaže da ste potegli brže nego što zvečarka može da zgrabi plen.

– Ima i sporih zvečarki – prokomentarisao je Dok mirno.

Šerif se namršti.

– Zatim se u salunu pojavio taj čudni Medi sa svojim sinovima i počeo da pravi nered.

Dok se diskretno nasmejao.

– Pa, malo je makljao svoje sinove i tu i tamo slomio po koju stolicu i nekoliko čaša i flaša. Ali, verujte mi da je u pitanju sitnica. On je prilično eksplozivan čovek i kada naumi da uradi nešto što je po njegovom višljenju volja Svevišnjeg, čini baš tako ne razmišljajući da li će nekoga povrediti ili ne. Pošto je pravi gorostas, često napravi nenamernu štetu iako je, u stvari, veoma dobronameran. Jednom rečju, mislim da nije ništa ni bolji ni gori nego ostali ljudi, baš kao vi, ja ili neko treći.

Rekaši to, Dok je ispio bredni do kraja, ostavio čašu i povukao se korak dva dalje od šanka. Što se njega tiče, razgovor sa šerifom bio je završen. Taman kada je hteo da se okrene i pođe ka izlazu, Lasting ga je uhvatio za mišicu.

– Nisam još završio razgovor sa vama, Holideje. Naime, hteo sam da vam kažem da je Metju Medi ubijen pre nedelju dana.... pošto je prethodno opljačkao poslovnicu „Vels Fargo" kompanije u Čejenu.

Holidej se trgao.

– Rekoste... posle izvršene pljačke?

– Da, baš tako. Uradio je to sa ortakom za koga se kasnije utvrdilo da je niko drugi nego poznati razbojnik Ringo Nejl. Ne čini vam se sve ovo neobično, zar ne?

Dok se zamislio. Znao je Isaka Medija kao poštenog i skromnog čoveka, ali to nije značilo da su i njegovi sinovi bili takvi.

Lasting se jedva primetno osmehnuo.

– Prilično neobičan sklop činjuenica, zar ne? Ringo Nejl i jedan od Medijevih dečaka napali predstav-

ništvo „Vels Farga" i odmaglili iz Čejena sa celih četrdeset hiljada dolara u zlatu! Posle toga Medi je u toku bekstva nastradao pod misterioznim okolnostima, a vlasnik onolikog plena postao je Ringo Nejl. Sledeće što se zna je da ste se vi odjednom pojavili ovde, u Glori Kriku, i da ste se umešali u incident sa jednom mladom ženom zbog toga što su vas, kako ste rekli, trojica Medijevih sinova zamenila sa čovekom koji se zove Regnel. Šta mislite? – upitao je šerif i povukao „dobar" gutljaj viskija.

Dok ga je mirno slušao.

– Ne razumem zbog čega mi sve ovo govorite, šerife?

– Pa evo zašto. Vi, Regnel i Ringo Nejl... to se nekako povezuje. Kao da se na čudan način uklapa, zar ne?

Dok odmahnu glavom.

– Ne vezujte stvari koje nemaju nikakve zajedničke veze, šerife.

– I ne nameravam to da radim. No, baš me interesuje vaše mišljenje, Holideje. Dakle, vi ste odošli ovamo iz Parson Folsa, mesta u oblasti Plejt River što nije daleko od Čejena. Zatim su vas Medijevi sinovi, greškom ili ne, zamenili sa čovekom koji je ubio njihovog brata. Osim toga, nikada nisam čuo za čoveka koji se zove Zeb Regnel, čoveka koji je, tobože, jahao istog konja kao što je onaj na kome ste vi dojahali...

Dok odmahnu rukom.

– Savetovao bih vas da ne brzate sa donošenjem zaključaka, šerife.

– Uvek sam nastojao da ne budem brzoplet, mister. Ali, kada prikupim činjenice i složim ih na pravi način, onda veoma brzo delujem.

– Ja, opet, na stvari gledam malo drugačije – odvrati Holidej zamišljeno.. Po nekim mojim pretpostavkama, Zeb Regnel i taj Ringo Nejl mogli bi biti ista osoba.

Lasting je iznenađeno zinuo.

– Šta kažete? Hm... Regnel, Nejl... To zvuči fantastično!

Dok slegnu ramenima.

– Možda zvuči fantastično, ali činjenice su realne i prilično jasne. Pođimo samo od toga da je Regnel stupio u kontakt sa mis Grant i ponudio joj da se uda za njega. Ona je krenula ovamo, a Medijevi dečaci su, sledeći neki trag, takođe stigli do Glori Krika. Sve u svemu, sreća što me je stari poznavao, jer njihova zabluda ne bi donela ništa dobro. Dakle, ja mislim da bi posle svega ovoga što znate vi trebalo da učinite samo jednu stvar.

– Zaista? Recite mi šta je to, Holideje?

– Morate da pođete i utvrdite gde se taj Zeb Regnel nalazi. On je, naime, bio u prepisci sa gospođicom Endželom Grant i preko pisama joj zakazao sastanak u Glori Kriku.

– Regnel ili Nejl... – promrmlja šerif zamišljeno.

– Imate li možda njegov opis ili poternicu?– upita Holidej.

Čuvar zakona zadovoljno klimnu glavom.

– Poternica i opis poslati su mi zajedno sa obaveštenjem o pljački i obaveštenjem da je nedaleko od Čejena otkriven Medijev grob. Prema tim informacijama, Nejl prilično liči na vas...

Dok se osmehnuo.

– E tu smo, došli smo na ono glavno! Medijevi gone čoveka koji se zove Zeb Regnel, a Endžela Grant u ovdašnjem pansionu nestrpljivo čeka istog čoveka. Čini mi se da niko ne bi trebalo da vam sugeriše šta bi morali da preduzmete.

Lasting se isprsio i bolje pričvrstio opasač sa revolverom.

– Ne, Holideje, veoma dobro znam šta treba da radim. Iz ovih stopa idem da potražim tu Grantovu. Vi pođite sa mnom.

Dok je nekoliko trenutaka grčevito razmišljao; iako nije voleo da mu bilo ko naređuje, interesovala ga je sudbina Endžele Grant što je bilo odlučujuće da pođe sa šerifom.

Ćutke su stigli do zgrade obavijene tišinom. Holidej je ušao prvi i u dva koraka se našao pred recepcijom.

– Da li je mis Grant u svojoj sobi? – upitao je visokog portira Bena koji se trgao iz dremeža.

– Ne, nije – odvratio je čovek žmirkajući, zbunjen što vidi šerifa koji je stajao nekoliko koraka dalje. – Pre kratkog vremena je napustila pansion.

– Napustila? A kako?

– Pa... došao je neki crnokos, elegantni gospodin i pitao za nju. Rekao sam u kojoj je sobi i on se popeo na sprat. Posle desetak minuta oboje su sišli odozgo noseći njenu putnu torbu. Ona je isplatila račun, a zatim su oboje otišli. Video sam da je nepoznati upregao konje u njena kola i nakon toga otišli su prema severu.

Lasting je procedio nerazumljivu kletvu.

– Taj nepoznati je vozio?

Ben odmahnu glavom.

– Ne, on je pratio kola jašući na svom konju.

– Zelenka sa krupnim belim pegama? – upitao je.

Čovek ga iznenađeno odmeri.

– Da, tačno tako... Jahao je jakog, žustrog zelenka snažnih nogu.

– Bili ste u pravu, Holideje – promrmljao je Lasting.– Zaista se radi o jednom istom čoveku.

– Bome, preko vaše teritorije prelazi četrdeset hilja dolara u zlatu, a to nije mali novac, šerife. Kako bi vi prenosili to zlato? Ono je samo po sebi teško i...

Lasting se namrštio – Naravno, na kolima. Sto mu gromova, pa ta žena je i sama umešana u pljačku!

Verovatno im je saučesnik još od početka.

Dok odlučno odmahnu glavom.

– Ja ne mislim tako. Razgovarao sam sa mis Grant i čini mi se da je poštena kao osoba. Po njoj je Zeb Regnel rudar koji se slučajno obogatio pronašavši zlatnu žicu.Ona mi je to ispričala i ja joj verujem. I sumnjam a je ikada čula za Ringo Nejla. Izgleda da je on neki opasan tip, zar ne?

– Opasan da opasniji ne može biti. To je najveća hulja od svih nevaljalaca koje znam. Zbog krađe i ubistava glava mu je ucenjena za znatnu svotu. Dakle, ono što je uradio u Čejenu nije mu prvi put.

Holidej uzdahnu.

– To znači da je mis Grant u nevolji, je li tako, šerife? – upitao je, a onda se okrenuo i pošao. – Ja odlazim.

– Šta? Oh, sačekajte, Holideje. Zaista mi se ne sviđa pomisao da se uplićete u moj posao. Doduše, ako želite da učestvujete u poteri, možete da se prijavite i položite zakletvu kao moj pomoćnik, zajedno sa ostalim učesnicima potere.

Dok se nije osvrtao već je je nastavio svojim putem. Ipak, u jednom trenutku se okrenuo i dobacio – Ako naiđete na porodicu Isaka Medija bilo bi dobro da im saopštite sve što znate jer bi vam mogli biti od velike koristi.

Rekavši to ubrzao je korak i ubrzo se izgubio iz vida. Žurio je sporednim uličicama nadajući se da će tako izbeći susret sa Medijevima koji mu sada ne bi bio ni od kakve koristi. Čim je stigao do štale probudio je usnulog štalara koji mu je, osećajući da je u žurbi, ćutke osedlao konja što je brže mogao.

Nije prošlo mnogo, a crni plašt noći „progutao je" jednu siluetu na konju. Dok je ubrzao.

Desetak minuta kasnije Glori Krik se nalazio daleko iza njega.

IV

– Šta misliš da bi trebali da preduzmemo, tata?– zapitao je Mark Medi svoga oca.

Isak mu nije odmah odgovorio jer je bio zauzet posmatranjem ljudi koji su se okupljali ispred zgrade zatvora. Naslonjen na zid trgovine mešovitom robom, lagano je opipavao donju usnu i u sebi proklinjao oca zbog čije „nežnosti" je imao rasečenu donju usnu i veliku modricu na desnom obrazu.

Posle nekoliko trenutaka ćutanja Isak se okrete i dobaci – Vas dvojica idite i pronađite brata, a onda dovedite konje. Nema potrebe da bilo šta čekamo.

Istoga trenutka pritrčao je Džon i, ubrzano dišući procedio – Tata,

onaj Holidej je upravo odjahao iz grada!

Stari se namršti.

– Pa šta? Šta me se to tiče? Jesam li ja njegova dadilja?

Džon je zbunjeno zatreptao, razočaran što su se njegove vesti pokazala kao nevažne. Ipak, hrabro je nastavio – Ja... video sam ga kada je sa šerifom otišao u pansion. Tamo su nešto razgovarali sa portirom. Znaš... uspeo sam da se prišunjam do vrata i čujem šta pričaju...

Isak je duboko uzdahnuo. Još jednom je pogleao prema ljudima koji su se okupili pred zatvorskom zgradom, a onda prasnuo – Tako dakle!? A šta su to tvoje uši čule, dečko?

– Pa... onaj portir, on je rekao da je mis Grant otputovala sa jednim čovekom koji je jahao zelenka sa belim pečatima. A Holidej, ovaj... mister Holidej je rekao kako je to dokaz da Regnel nije niko drugi nego Ringo Nejl.

– Nejl?– povika Isak zgrabivši sina za grudi i privukavši ga sebi. – Hoćeš da mi kažeš kako su njih dvojica govorila o tome da je ovde bio ona hulja Nejl?

Dažon je uspaničeno klimnuo glavom.

– Otišao je sa mis Grant, tata. Mister Holidej i šerif tvrde da je on taj koji je ubio Metjua, opljačkao gomilu zlata i posle svega došao ovamo da se oženi sa mis Grant.

Isak ga je odgurnuo u stranu i povikao na Luka i Marka.

– Zar vas dvojica još niste doveli ovamo te proklete konje?

Mark i Luk pojuriše bez reči, srećni što su ovoga puta izbegli očevu tešku ruku. Za to vreme, Džon se zadovoljno smeškao, nadajući se da će ga otac najzad pohvaliti jer je doneo važne vesti.

No, Isak Medi je stajao kao kip i zurio u tamno noćno nebo. Lice mu je bilo tmurno i zabrinuto. Tiho gunđajući, pitao je Svevišnjeg zbog čega mu stavlja na put baš takva iskušenja...

* * *

Dok je bodrio Miga da ide što je moguće brže. Kao da shvata šta se od njega traži, snažni pastuv je ulagao svu snagu grabeći napred i sve više se udaljavajući od potere šerifa Lastinga, Isaka Medija i njegovih.

U jednom trenutku je usporio i zategao vođice je stigavši na vrh uzvišenja, odakle se pružao izvanredan pogled na prostranu, mesečinom obasjanu preriju. Sve dok mu je pogled dopirao nije video nikoga; izvan srebrnastog kruga obasjanog mesečinom pružala se samo tamna praznina. Kada je malo bolje pogledao video je dve uporedne linije utisnute u zemlju. Bio je to trag kolskih točkova, a pored njih tragovi konjskih

kopita. Znači, to je to, pomislio je znajući da je bio u pravu.

Dao je Migu desetak minuta pauze, a onda ga poterao u ravnomeran kas sve dok pred sobom u daljini nije ugledao ravnu, kao ogledalo posrebrenu površinu neke reke. Pošto je tim istim putem već prošao znao je da je u blizini most kojim se može preći preko reke i nastaviti kroz ravnu i prostranu pustaru.

Petnaestak minuta kasnije stigao je na oko pedeset metara od obale i za tren osmotrio naizgled pitomu, ali brzu reku velike snage koja je u sebi krila mnoštvo virova i brzaka. Ali, tu je bio most, istina drveni, no napravljen od jakih debelih greda koje su mogle da izdrže i najveću bujicu

Željan da što pre stigne na drugu stranu, blago je mamuznuo konja i u tom trenutku crvenkasto žuta svetlost bljesnula je kroz noćnu tamu. Zategnuvši vođice, iznenađeno se zaustavio ne shvatajući u prvi mah šta se događa.

Onda su kroz vazduh počeli da lete komadi građe i delovi trupaca, kamenja, blata i vode. Kada je posle nekih desetak sekundi ova neobična kiša prestala, Dok je ugledao pogurenu siluetu nekog čoveka koji je trčao suprotnom obalom. Trenutak kasnije on se izgubio, ali se neposredno posle toga začula škripa kola i zvuk kotrljanja točkova na tvrdom, kamenitom tlu. Odmah zatim ugledao je kola koja su izronila iz zaklona niskog pamukovog drveta, a pored kola jednog konja koji je poslušno kaskao za njima.

Brzo je stigao do reke i zategnuvši vođice zastao na visokoj obali. Pogledao je prema mostu i ono što je video nije ga mnogo iznenadilo. Na drvenoj konstrukciji nedstajala je sredina, a oba kraja naslonjena na obale nisu bila ništa drugo nego gomila rascepkanog drveta i polomljenih potpornih stubova.

Holidej promrmlja nerazgovetnu kletvu i pažljivo se zagleda u reku. Bila je brza i mutna. Zatim je bacio pogled prema drugoj obali: kola i jahač pored njih više se nisu videli.

Glasno je uzdahnuo. Jedino pogodno mesto sa prelaz, mesto sa plitkim gazom, nalazilo se nekih petnaestak milja prema severu. Za sada je Nejl dobio prvu rundu: uspeo je da mu umakne i stekne izvesnu prednost. No, s obzirom da je uza sebe imao devojku i kola sa teretom koja je trebalo prevesti preko pustinje. Dok se nije mnogo brinuo. Znao je da će stići Ringo Nejla i onda – onda će se bez milosti obračunati sa njim.

* * *

Na blagoj uzbrdici Endžela Grant je usporila kola, a zatim odjednom zategla vođice i zaustavila konja. Tobožnji Regnel koji je jahao nešto

napred, zastao je i okrenuo se tek kada je čuo škripu točkova i oštar fijuk biča.

Okrenuvši se, vitak, crnokos jahač izduženog lica za trenutak se namrštio, ali to je trajalo samo tren. Čim ga je lepa Endžela pogledala, jahačev izraz je odjednom postao mnogo blaži.

– U čemu je stvar? – zapitao je.

Devojka ljutito steže usne.

– Ne znam, mister Regnele, ali... osećam da nešto nije u redu. Morala sam da stanem jer... treba mi objašnjenje.

– Objašnjenje? – ponovi Regnel začuđeno.– Kako to mislite, mis Grant?

– Mislim na most – kazala je odlučno.– Nikako mi nije jasno zašto ste ga porušili?

Regnel je priterao konja uz kola i umornim pokretom zabacio šešir na potiljak. Mesečina je obasjala njegova naizgled dečačke crte lica. No, tako je bilo samo na prvi pogled. Naivna devojka poput Endžele nije mogla da razlikuje kada se neko pretvara, odnosno, da ispod relativno dobroćudnih crta lica može postojati druga, lukava, hladna i proračunata priroda.

Upravo takav je bio tobožnji Zeb Regnel.

– Morao sam to da učinim, mis Grant – rekao je blagim, gotovo nežnim glasom.– Vi to sada ne razumete, ali ćete jednoga dana odobravati ovaj moj postupak. Kada neko nešto stekne s mukom onda vodi računa da to po svaku cenu sačuva.

Devojka zbunjeno zatrepta.

– Ali... zaista vas ne razumem... Ljudima je taj most potreban za prelazak preko reke. Bez toga neće moći da dolaze u Glori Krik, kupuju ono što im je potrebno. Zato mi...

– Nemojte misliti da i sam nisam razmišljao o tome – prekinuo je Regnel, još uvek veoma strpljiv. – I priznajem da sam zbog toga prilično neraspoložen. Nije u mojoj prirodi da nekome naškodim ili učinim nažao. No, ovoga puta se tako nešto desilo.

– Zašto ste to onda učinili, mister? U kakvoj je vezi sa tim priča o teško stečenom imetku?

– Bilo bi bolje ako biste me jednostavno zvali Zeb, Endžela. Naravno, kao što sam vam već rekao u Glori Kriku, ne očekujem da mi se odmah bacite u naručje. Daćemo jedno drugo dosta vremena da se upoznamo što je, po mom mišljenju, neophodno za čvrst i dugotrajan odnos dvoje ljudi. Ipak negde moramo početi, zar ne? Zato vam predlažem da budete slobodniji. Dakle, od sada sam za vas samo Zeb. Pristajete?

Njene obraze obli rumenilo. Ćutala je nekoliko trenutaka, a onda podigla glavu, i sklopila ruke na krilo.

– Pristajem – odvratila je tiho.

Zeb Regnel se zagledao u tamu kao da osluškuje ne čuje li se odnekuda

neki neuobičajen šum. Konačno je progovorio – Pa ako baš hoćeš objasniću ti, Endžela. Ja sam na jednom mestu sakrio puno zlata, toliko zlata koliko nikada nisi videla u životu. To bogatstvo će nam biti dovoljno da na nekom lepom mestu srećno živimo do kraja života. Ali, tu ima jedan problem. Kada ostvari takav uspeh, čovek ne može da ćute već ga nekome pokaže kako bi se pohvalio, odnosno, pokazao kako se nagrađuje upornost, vrednost i svakodnevni rad. Zamisli taj tegobni rudarski život, tu usamljenost i sve te dane koji su potpuno isti... Stvarno nije bilo lako...

Endžela je osetila kako se u njoj budi osećanje simpatije prema njemu.

– Pa... zašto si onda sve to radio?

On se nasmeja.

– Ne znam tačan odgovor, Endžela. Ipak, pretpostavljam da sam kao i svi ostali kopači, zlata uvek sanjao o danu kada ću se obogatiti. I sva sreća da je taj dan došao. Sada imam i suviše, dovoljno da se čovek smesti, kupi neko imanje i kuću, da sebi nađe nekoga ko će ga voleti i koga će voleti, zauvek prekine monotoniju usamljeničkog života i zaboravi sve tegobe.

Regnel je zastao i nežno odmerio Endželu.

– Ti si divna. Nisam imao hrabrosti da ti to kažem, ali sada... Sada hoću da ti kažem da sam te poželeo od prvog trenutka. Samo da znaš kako sam se osećao kada sam te ugledao... I koliko sam zahvalan sudbini što si baš ti videla taj oglas u čejenskim novinama.

Endžela stidljivo pognu glavu, a Zeb nastavi.

– Dok smo se približavali mostu, setio sa se svih ljudi koji su znali za moje zlato, bilo da sam im ja rekao, bilo da su čuli od nekog drugog. Prisetio sam se kako su me mnogi gledali, kao da im je jedina želja da zauvek nestanem sa ovog sveta. Onda sam pogledao u tebe, pomislio na to koliko si lepa i mlada, kako odlučno voziš ova kola, voziš ih u bolji svet... u budućnost. Zato sam rešio da dignem most u vazduh kako bih sve one grabljivce i lešinare sa ružnim mislima i planovima ostavio daleko iza nas. Sreća nam je tako blizu i... nisam želeo ništa da rizukujem.

Endžela ga uhvati za ruku.

– Žao mi je što sam zapitkivala, Zebe. Nisam shvatala šta imaš na umu, ali sada... sada mi je jasno.

– To mi je drago, Endžela... Znaš, ljudi su pohelpni i mnogima je cilj naše zlato. Kao što vidiš, most sam morao da dignem u vazduh... samo zbog tebe.

Devojka uze uzde u ruke i stidljivo se osmehnuvši, pogleda u svog pratioca.

– Hoćemo li poći, Zebe?

On je i navukao šešir dublje na čelo i poterao konja niz padinu. Endžela

nije mogla da vidi ciničan osmeh koji nije mogao da obuzda. Možda će mu sudbina biti naklonjena mnogo više nego ranije, pomislio je. Naime, devojka mu se zaista dopadala; bila je lepa, a što je još važnije, imala je duha i šarma. Zato se zarekao sam sebi da mora biti njegova. Verovao je da će to uspeti da ostvari uprkos njenom poštenju i izraženim moralnim obzirima. Pružiće joj sve što bude želela i bio je siguran da će ostati sa njim. Jer, bogatstvo je imalo ukus nečeg neodoljivog i nijedna žena nije mogla da mu odoli. Kada jednom oseti sve slasti udobnog života, ostalo će biti lako.

Još jače je poterao konja, za trenutak se setivši nepoznatog jahača na zelenku koga je, dok se udaljavao od mosta, spazio na drugoj strani. Nije znao da li je u pitanju gonilac ili je neko naišao sasvim slučajno. Uostalom, sada to i nije bilo važno. Ako je taj lovački pas krenuo za njim, sada više neće moć da prati njegov trag.

Još jednom se osmehnuo i pomislio na devojčine prelepe oči.

* * *

Isak Medi je bio umoran i znojio se više nego kada je radio na ranču. No, nije se žalio niti dozvolio da njegovi sinovi koji su jahali pored njega bilo šta primete. Naime, Mark i Luk su bili uz njega, ali se Džon nalazio daleko iza poslednjeg uzvišenja šiban vrelim vetrom koji ga je terao da se priljubi iz vrat mršavog, koščatog konjića. Kada je konačno stigao oca i braću, bio je potpuno iscrpen i okupan znojem.

– Da li ti hoćeš namerno da nas zadržavaš, dečače? – procedio je Isak ni ne gledajući ga.

Džon je odmahnuo glavom i nelagodno se promeškoljio u sedlu. Plašio se da ga otac ne kazni, odnosno, reši da odmakne sa braćom i tako ga ostavi da jaše sam. A pomisao na tako nešto putpuno ga je paralisala.

– Jahao sam najbrže što sam mogao, tata – odvratio je ponizno.– Ali vi... vi ste bili tako brzi da nisam mogao da održim taj tempo.

Stari Isak se namršti.

– Pođi ispred mene, dečače, hoću da te imam na oku. I pazi kako se ponašaš! Ako samo malo usporiš, pregaziću te kao suv list! Ispred nas je ubica koga moramo pronaći i kazniti ga za zlo koje je počinio – kazao je odlučnim glasom, a onda prekorno osmotrio Luka i Marka. – Nešto od ovoga važi i za vas dvojicu, tupoglavci! Obratite pažnju na trag i nemojte smetnuti sa uma da je ispred vas čovek koji je lišio života vašeg najstarijeg brata i koji sa sobom vozi kola puna ljudskih grehova.

Sva trojica su krenula što su brže mogla. Znali su da nije vreme za priču i da nervoznog i umornog Isaka

ne treba ničim izazivati. I zaista, stari je neprestano nešto tiho mrmljao i gledao u reku.

Onda je primetio da je most srušen, instinktivno zaustavio konja i ukrutio se u sedlu.

– Oh, ne... Ovo... Ovo je delo đavola! – uzviknuo je.

Njegovi sinovi su bez reči sedeli u sedlima, posmatrajući divlju bujicu koja je tekla preko i između ostataka mosta, praveći neobuzdane i čudne vrtloge.

Savladavši početno iznenađenje, stari Medi je poterao konja napred i prišavši bliže ostatku mosta, pogledo tragove na tlu.

– Kola su prešla preko reke i Nejl je krenuo za njima. No Holidej nije prešao ovde jer je stigao suviše kasno. Budući da ga dobro poznajem, sledićemo njegov primer. Ali, jednu stvar morate stalno imati na umu i više vam je neću ponavljati! On je uglađen, sposoban i hrabar čovek finih manira. No, kada se sretnem sa njim, neka vas ti maniri nijednog trenutka ne zavaraju. Hm... pohlepa za zlatom živi u svakom čoveku i nju ne mogu izbeći ni sve mudrosti svete biblije. Zato pazite šta radite. A sada pođimo dalje!

Rekavši to, Isak je poterao svoga konja u trk. Sinovi su ga sledili bez ćutke i bez pogovora. Minuti su prolazili, a četvorica jahača su više od dva sata bez prestanka jahali prema severu. Stari gorostas se znojio i huktao, ali nije posustao. Zaustavio se na mestu gde je Holidejev trag skretao prema vodi. Na tom mestu reka je bila šira i verovatno plića.

– Izgleda da je ovde prešao, tata – dobacio je Luk.

– To vidim i sam, dečače. Moje oči Gospod je blagoslovio da vide baš ono što je potrebno. A sada, u ime svevišnjeg, da pređemo na drugu stranu. Mark i Luk će poći prvi.

Dvojica Medijevih sinova osmotrili su brzu rečnu maticu, a onda unezvereno pogledali jedan drugog. Iako krajnje nervozni i prilično uplašeni, nisu imali kud. Oštar očev pogled jasno im je davao na znanje da nema uzmicanja. Lagano su poterali konje i zagazili u reku. Voda je bila hladna i brza tako da je Mark sleteo sa sedla pre nego što su stigli do sredine. Sa svog mesta na obali Isak ih je pažljivo posmatrao, tiho proklinjući đavolja posla.

Pored njega je stajao Džon, bled i bez reči. Znao je da ocu ne sme odbiti poslušnost, ubeđen da će uskoro biti mrtav. Drhtao je kao prut kada mu se Isak obratio – Ulazi u vodu sa mnom, dečko i drži se desno od mene, ali što je moguće dalje. Ako spaziš u vodi neko deblo ili pak drugi predmet koji može povrediti konje, blagovremeno me upozori.

Rekavši to stari se okrenuo i pošao prema vodi. Videvši da nema kud,

Džon je ušao u reku nekih desetak metara uzvodno. Trenutak dva kasnije, matica je ponela njegovog konja prema očevom. Čim su se dve životinje dodirnule, stari se trgao i jednom rukom odgurnuo mladića u stranu.

Za to vreme, Luk i Mark su već stigli do druge obale i prilično se pomučili dok iz plićaka nisu izašli na čvrsto tle. Ipak, uspeli su da izbegnu sve opasnosti i sada su, zadhani i mokri, sedeli na obali i posmatrali oca i brata.

Čvrsto držeći bibliju u jednoj ruci, Isak je ovom drugom mahao tamo –amo kroz vodu. Svestan opasnosti, stari je znao da će nastradati ukoliko se kojim slučajem prepusti. U jednom trenutku talas ga je zapljusnuo svom silinom tako da je prestao da diše, ali odmah zatim je podigao glavu i... odahnuo. Naime, osetio je kako su noge njegovog konja dotakle čvrsto tlo, što je ohrabrilo životinju koja je u nekoliko skokova uspela da se iskobelja iz matice.

Međutim, rečna struja je ponela Džona niz vodu, njegov konje je više plutao kao stvar nego što se borio da se dočepa obale. Ipak, mladić je plivao i iz sve snage se borio sa maticom. Iako mu se činilo da neće uspeti jer mu se glava dva puta našla ispod vode, krajnjim naporom je je napravio još nekoliko zamaha i... glasno uskliknuo osetivši tlo pod nogama. Izašao je bauljajući na rukama i grcajući nekih dvadesetak metra niže od mesta na kome su sedeli Luk i Mark koji, uzgred, nisu učinili ništa da mu pomognu.

No, imao je samo nekoliko minuta da se pribere. Jer, ubrzo se kroz tišinu prolomio glas njihovog oca koji je iznenađujuće brzo došao k sebi i bio spreman za polazak. Naravno, nije mu trebalo mnogo da ponovo bude onaj stari i strogim glasom pozove sinove da se dignu i krenu uz strmu obalu.

Naravno, sva trojica su bez reči poslušala. Iako još neraspoloženi i pomalo uplašeni zbog neprijatnog iskustva sa rekom, ćutke su krenuli za Isakom i veoma brzo se ispeli na vrh padine.

Tu, iznad reke koja je šumela, morali su da zastanu kako bi se pomolili, a Isak zahvalio nebu za spas. Sva trojica njegovih sinova klečala su pognute glava kao i toliko puta do sada. Onda su se, u jednom trenutku, Mark i Luk pogledali ispod oka i na njihovim usnama zatreperilo je nešto što je ličilo na osmeh pun tajni.

V

Dok Holidej je prešao reku, a onda pustio Miga de se odmori pre nego što se ponovo vine u sedlo. I tek što je nastavio put, desila se maia

nezgoda. Naime, noga mu je upala u rupu koju je iskopao prerijski kunić, pa je od snažnog trzaja životinja iznenadno posrnula.

U takvoj situaciji Holidej je, još uvek nedovoljno učvršćen u sedlu, poleteo preko konjskog vrata i njegovo telo je u velikom luku poletelo kroz vazduh, a pri padu na zemlju Dokova glava udarila je u jedan kamen. Kroz izmaglicu koja ga je u trenu obavila video je konja kako se uspinje pokušavajući da stane na zadnje noge, a onda... onda ga je obavila tama.

Nije znao koliko dugo je ležao bez svesti. Kada je došao k sebi oko njega je još uvek vladao mrak; na licu je osetio dodir vlažne njuške, a topot udaljenih kopita izazivao je bolove u glavi. Sa dosta napora pridigao se na kolena, skinuo sa lica vlati trave i tragove vlažne zemlje. Nekoliko trenutaka je ostao da kleči pognute glave, a onda lagano dodirnuo bolno mesto na glavi i osetio strahovit bol.

– Kada malo dođete k sebi, onda ćemo porazgovarati, Holideje – začuo je neki poznat glas iz daljine.

On se odjednom trgao i brzo podigao glavu. Pred njim su stajali Džon, Mark i Luk Medi i netremice ga posmatrali. Malo dalje, na jednom oborenom deblu sedeo je stari Isak sa biblijom u krilu.

Zanemarujući bol, Dok je sa naporom stao na noge, a onda je, ne obraćajući pažnju na Medijeve sinove, prišao Migu i uzeo čuturicu sa sedla. Uzeo je nekoliko gutljaja, a onda se ispljuskao po licu. Prijatna svežina hladne vode u potpunsti ga je vratila u stvarnost. Podigao je sa zemlje svoj „kalifornija" šešir i očistio ga od trave, a tek onda ukazao pažnju starom Isaku.

– Mogli ste mi pomoći, Medi – promrmljao je nezadovoljno.

– Moram priznati da sam i ja pomišljao na tako nešto, jer nisam zaboravio na pomoć koju ste vi meni jednom ukazali, Holideje. No, ljudi se menjaju i kada čoveka đavo jednom uzme pod svoje, on se menja i postaje neko ko...

– Molio bih vas da vaše propovedi zadržite za sebe – prekinuo ga je Dok umorno.

Stari ravnodušno slegnu ramenima.

– Čovekove ovozemaljske želje i pohlepe određuju tok njegovog života i od toga ni vi niste izuzetak, Holdeje. Čini mi se da vas muči miris zlata koji osećate u nozdrvma, kao što miris divljači muči lovačkog psa i tera ga da trči za njom.

Holidej ga je odmerio ispod oka i nezadovoljno dunuo kroz nos. Pokušao je da rukom skine blatne mrlje sa odela, kada to nije uspeo, odšetao se do obale, izvadio maramicu iz

džepa, malo je nakvasio i oštrim pokretima skinuo sa sakoa i pantalona ostatke polusuvog blata. Zatim je iz tabakere izvadio jednu „virdžiniju", zapalio je i žudno povukao dim.

– A sada mi objasnite u čemu je stvar? Bolje reći, šta je razlog ovakvog vašeg ponašanja, Medi?

– Razlog je to što nemam poverenja u vas – odvratio je stari kratko.

– Nemate poverenja – začudio se Dok podigavši obrvu.– A zašto?

– Zato što u vama vidim zlo – odvratio je stari gorostas.– Vidim i osećam miris zla – dodao je.

– Ne razumem zbog čega sve to. Mi se dobro poznajemo, Medi i nije mi jasno zašto su potrebne te glupe reči.

– Da li su glupe ili ne pokazaće prst Svevišnjeg – izrecitovao je stari kveker. – Meni se čini da sve ukazuje na vaše grešne namere.

– Kakve grešne namere, čoveče? – uzvrati Dok ljutito.– Pa znate i sami kuda sam pošao.

– Znam i zato i kažem. Lov na ucene nije hrišćanski posao, a ja mislim da vi imate baš tu nameru. Zar nisam u pravu? Hm... ne želim da čijem od vas nikakve priče i laži o tome kako ste zabrinuti za sudbinu one grešne žene koja je pobegla sa ubicom. Znam da je u celu priču umešano četrdeset hiljada dolara u zlatu koga vi želite da se dočepate.

Dok se jedva primetno osmehnu krajem usana. Sada mu je napokon bilo jasno na šta stari kveker cilja.

– Znači, vi to mislite, mister?

Isak ozbiljno klimnu glavom.

– Baš tako, Holideje. Jedan od mojih dečaka čuo je kada ste razgovarali sa šerifom Lastingom, pre nego što ste se iskrali iz Glori Krika i pošli u poteru za čovekom koji se zove Nejl.

Dok se ponovo iznenadio.

– I to vam je poznato, je li?

– Kao skromni sledbenik svevišnjeg, Holideje, ja imam mogućnosti da dođem do svih vrsta informacija. Nejl je u stvari čovek koga moji dečaci gone, a ne Zeb Regnel. Zato...

– Pređite na stvar, Medi – prekinuo ga je Holidej otpuhnuvši dim. – Oduzimate mi dragoceno vreme.

Starac odmahnu rukom.

– Imamo dovoljno vremena, vremena i vere da će ubica moga Metjua uprkos svemu biti uhvaćen. Budite sigurni da će njegova smrt biti osvećena. Ne mogu dozvoliti da jedan veliki grešnik prođe nekažnjeno. Ako uradim drugačije, neka me ispeku sve vatre ovog sveta.

Holidej je palcem zabacio šešir na potiljak i naslonio se na Miga.

– Da bismo ga kaznili i očistili od greha, moramo ga najpre uhvatiti, Medi. Ako budemo nastavili sa pričom i prepucavanjima, to će mu dati još vremena da umakne. Zato pred-

lažem da skratimo priču i pređemo sa reči na dela.

Stari je bio potpuno miran.

– Strpljenje je velika vrlina, Holideje i zato neću dopustiti da me neko požuruje. U žurbi se prave greške koje nam ovom prilikom nisu potrebne. A zlato koje je moj sin ukrao i zbog koga je ubijen treba da pripadne meni. Osvetiću smrt svog deteta, a onda uzeti zlato i iskoristiti ga za dalje širenje božjeg dela i njegove svete istine.

– Tako znači? – začudi se Dok primećujući odmah da se propovenikove konketne želje ne slažu baš sa njegovim hvalisanjem o bogougodnim namerama. – A šta će biti sa „Vels Fargo" kompanijom kojoj je zlato i pripadalo?

Isak Medi je prebledeo.

– Fariseji!! Trgovci!? Piju krv i upropašćavaju život siromašnom i časnom narodu! Oni ne oru, kopaju, ne muče se da seju, ali zato žanju i ubiraju plodove! Paraziti! – dobacio je ustajući. Onda je podigao bibliju iznad glave i nastavio još glasnije. – Oni su hulje, pohlepne hulje koje zaslužuju da budu lišeni svega što su prigrabili!

Dok Holidej je kratko uzdahnuo i prihvativši Miga za vođice, sasvim ga privukao k sebi. Pošto se bez reči vinuo u sedlo, Isak je dao znak svojim sinovima pa su već sledećeg trenutka Mark i Luk uperili revolvere u Doka.

Ne pokuzujući ni trunku nemira, a još manje straha, on se nagnuo u sedlu i ozbiljno odmerio propovednika.

– Medi, zapamtite šta vam kažem, čoveče. Gurate sopstvene sinove u opasnost kojoj oni nisu dorasli i u kojoj neće moći da se snađu! Ja polazim da nađem mis Grant i izbavim je iz ruku zlikovca koji joj je napunio glavu lažima. Ne tiče me se i ne dajem ni pet centi za to da li ćete vi poći za mnom ili nećete jer idem svojim putem, svojim tempom i rešavaću stvari na svoj način.

Lice starog kvekera se smračilo i on se ukočio. Mark i Luk su se odmakli korak dalje od oca i zbunjeno gledali u Doka, dok je Džon i dalje zurio u Džordžijanca ne znajući šta će sa sobom.

– Nećete se dočepati blaga, Holideje! – povikao je stari kveker.

– Fućka se mi na to zlato, razumete li? – Odbrusio mu je ovaj nonšalantno. – Ali, ako se ipak desi da ono dospe u moje ruke, postaraću se da ga dobije „Vels Fargo" kao njegov pravi vlasnik.

Medi duboko uzdahnu.

– Usuđujete se da mi prkosite, Holideje?

Dok se prijateljski osmehnu.

– Medi, zar ne razumete da me nimalo ne zabrinjavate ni vi ni vaši si-

novi? Ja odlazim dalje, a vi radite šta želite. Samo, vodite računa o tome da ne postanete suviše naporni jer to ne bih mogao da podnesem.

Rekavši to, okrenuo se i lagano mamuznuo Miga praveći se da ne primećuje uperene revolvere i neprijateljske poglede. Stigavši do vrha padine, skrenuo je prema jugu i poterao konja u lagani kas.

Mark Medi se divio ovakvoj hladnokrvnosti.

– A mi? Šta ćemo mi da radimo, tata?

Stari se namrštio, a onda počeo glasno da proklinje – Šta čekate, brzo se penjite na konje! I vratite nazad te revolvere! Najverovatnije biste u gužvi pre pogodili mene ili sebe nego onoga u koga ste ciljali!

Stari se prvi vinuo u sedlo i zamišljeno pogledao za Holidejem. Luk i Mark su vratili koltove u futrole i bez reči pošli za njim. Jedino je šeptrljasti Džon malo zakasnio, ali je učinio sve da se što brže popne u sedlo i prestigne braću koja su tiho pričala.

Jer, ništa ne svetu ne bi ga moglo zaustaviti u nameri da sledi put kojim je krenuo njegov otac.

* * *

Sunce je bilo visoko u zenitu, a topao vetar činio je vazduh još vrelijim i težim. Endžela Grant je gonila konje žestokim tempom, pokušavajući da na što bližem rastojanju prati Zeba Regnela koji je jahao napred i izviđao teren levo i desno. Brdski prevoj ispred nje ličio je na izlomljenu petlovu krestu iz čijih udubljenja su virili komadi stena i polomljenih stabala.

Najzad je Regnel zategao vođice i zaustavio konja. Videvši šta je uradio, Endžela je odahnula sa olakšanjem. Ruke i ramena boleli su je od zatezanja vođice, a koža na licu i vratu strašno je pekla. Znala je da je to posledica sunca i toplog vetra i brižno pipnula vlažnu haljinu koja joj se lepila za telo.

Krajnjim naporom doterala je kola u hlad poluosušenog drveta i glasno uzdahula.

– Već sam mislila da se nikada nećete zaustaviti – kazala je.

On joj je uzvratio uzdržanim osmehom i pokazao rukom prema predelu koji se prostirao pred njima. Kada je videla kako ispred prostrane pustoši poigrava izmaglica vrelog vazduha, obrve joj se skupiše, a lice dobi zabrinut izraz.

– Mislio sam da bi bilo dobro da ovde napravimo logor i malo se odmorimo. Moram reći da si se zaista izvanredno držala, Endžela.

Osetila je njegov prodoran pogled i ponovo se zarumenela.

– Bilo je jako naporno i ne znam koliko bih još izdržala – kazala je

iskreno. – Kuda mi u stvari idemo, Zebe?

Regnel je sjahao, spretnim pokretima skinuo sedlo i pustio konja da pase. Zatim je uzeo čuturicu, popio nekoliko gutljja i polio se po grudima. Stajao je tu pored nje, visok i snažan, kosmatih grudi i snažnih mišiča koji su se jasno ocrtavali ispod vlažne košulje i u tom trenutku joj se činio kao najzgodniji čovek na svetu. A onda je pomislila na visokog i vitkog muškarca sivoplavih očiju koji joj je pritekao u pomoć u Glori Kriku i morala da prizna da se u njegovom prisustvu osećala drugačije i... lepše.

– Draga, Endžela, mislim da smo ono najgore ostavili iza nas – kazao je Regnel glasno i prenuo je iz razmišljanja. – Od sada će biti nešto hladovitije, a samim tim i lakše. Kada uđemo u pustaru neće biti tako...

– Pustara?? – prekinula ga je iznenađeno.

– Samo jedno malo parče, mada se ne bi moglo ni reći da je u pitanju prava pustinja. Trebalo bi da stignemo do nje pre zalaska sunce i to prvenstveno ako budemo održali tempo kojim smo do sada išli. Naravno, ako se budeš umorila ti samo reci pa ćemo usporiti – kazao je pružajući joj čuturicu.

Pošto se napila i malo pokvasila lice, lagano se spustila na obližnje deblo, ispružila noge i odahnula.

Pritajeno se nasmešio i spustio se pored nje. Dok su ćaskali o raznim sitnicama on je mahinalno uzeo neku granu i počeo da crta krugove po prašini. U dva navrata je jasno napisao dva slova koja su ličila na inicijale i Endžela ih je veoma dobro videla. Zato je radoznalo upitala – Šta znače to R i N, Zebe?

Regnel je odjednom spustio granu i vrhom čizme obrisao slova u prašini.

– To su inicijalai nekog Reda Nelsona – rekao je posle kratkog ćutanja. – On je bio vlasnik ranča na kome sam poslednji put radio.

– Da li je on tvoj prijatelj, Zebe? – upitala je želeći da nastavi razgovor, odnosno, sazna nešto više o njemu.

Regnel neodlučno slegnu ramenima.

– Pa, ne znam ni sam. Doduše, bio je dosta dobar čovek. Kao poslodavac bio je stvarno korektan i nije tražio od nas da se satiremo od posla.

– Ne voliš da radiš za druge, je li, Zebe?

– A ko voli?

Ona je namestila haljinu i prekrstila ruke na krilu.

– Znam da ljudi tako nešto ne vole, bar većina njih. Da li je to razlog zbog koga si napustio posao kauboja i postao kopač zlata? Hteo si da budeš svoj sopstveni gazda?

– Tako nekako – odvratio je Regnel, hitro ustao i prošetao krugom hladovine. Videlo se da je nervozan pa je Endžela zaključila da ga je obuzelo neko nestrpljenje koje je jasno govorilo da jedva čeka da se udalji odavde.

– Zebe – nije odustajla devojka – da li si ikada bio stvarno usamljen?

On je nekako odsutno odmerio i posle kratkog oklevanja klimnuo glavom.

– Da, bio sam usamljen, Endžela.

– I ja, takođe. Ponekad sam bila toliko sama da mi je dolazilo da počnem da plačem na ulici i tako privučem nečiju pažnju.

On je uzeo za ruke i pogledao je u oči.

– Tako je bilo i sa mnom punih pet godina. Kao što sam ti već rekao, samo sam radio, radio, radio i... trpeo samoću koja je bila najgora od svega. Sada su ta teška vremena iza mene, ali ja ne mogu da ih zaboravim. Hm... – zastao je za trenutak, vidno se kolebajući – Možda samo sećanje bledi, ali to neprijatno, užasno osećanje niko ne može sasvim istisnuti iz misli. Može ga ublažiti jedino novac, mnogo ovca kojim je čovek u stanju da sebi pribavi razne udobnosti i lakše ublaži gorčinu i ondašnju patnju.

Endžela lagano liznu usne i jedva primetno uzdahnu. Još uvek se osećala nelagodno pošto nije znala kako da se ponaša i šta oseća prema tom čoveku koji joj je, bez obzira na sve, bio kompletan stranac. Ali jedno je bilo sigurno; nije joj bio antipatičan tako da je bila ubeđena da će jednoga dana osećati nešto lepše i toplije. Što se tiče ljubavi... To sada nije mogla da garantuje.

Kao da je znao da se ona dvoumi, Zeb tiho dodade – Ja sam se dokopao ogromnog bogatstva, Endžela. Iskopao sam mnogo zlatnih komenčića koje sam zajedno sa blistavim prahom prodao za zlatne poluge. A njima možemo kupiti sve i svakoga. Sutra ujutru ćemo stići do mesta gde sam sakrio svo to blago, natovarićemo ga na kola, preći preko granice i uputiti se na jug. Ja obožavam tople predele, plavo nebo, since i peščane plaže. Tamo ćemo kupiti ranč sa nešto stoke i posvetiti se imanju. Imaćemo prijatelje i komšije sa kojima ćemo se družiti i trudićemo se da što više uživamo. Eto... to su moji planovi... Vidiš kakav sam čovek i... možeš me uzeti za muža onog trenutka kada ti to budeš želela.

Ona je pokušala da izvuče ruke, ali ju je Zeb čvrsto držao. U trenu je pomislila da nešto sa njegovim rukama nije u redu, ali nije znala šta. A onda se setila i lagano uzdrhtala. Pa da, ruke su mu bile divne, a koža glatka i meka. Znala je da tako ne izgledaju ruke kopača zlata i zabrinuto se upitala šta bi to trebalo da znači. Zato

ga je oprezno zapitala – Kada si prestao da radiš teške poslove, Zebe?

On je raširio prste na rukama, kratko ih odmerio i osmehnuo se.

– Čim sam mogao. Endžela, čim sam mogao. Bilo je to još pre nekoliko meseci i od tada sam se dobro odmorio. Rukama sam posvetio posebnu pažnju i učinio sam sve da ih „povratim u život" i izbrišem sve one žuljeve i rane koje su me podsećale na teška vremena.

Ne dižući pogled, ona dobaci – I to ti je uspelo?

– Vidiš i sama kako su sve te kreme delovale. Ruke su mi sada glatke kao da nikada u životu nisam radio.

Odsutno je klimnula glavom osećajući da je crv sumnje na napušta. Ali pre nego što je mogla bilo šta da kaže i učini, on ju je privukao k sebi i strasno poljubio.

– Sanjao sam da jednoga dana budeš moja – šapnuo je šumno dišući. – Dugo nam je trebalo da se nađemo i sada smo konačno zajedno. Zato ne vidim zašto to ne bi moglo da bude ovde i sada – dodao je milijući je po vratu, ramenima...

Ona odlučno odmahnu glavom.

– Ne, Zebe, ne ovako i ne sada na ovom mestu.

U trenu se uozbiljio.

– Prešla si veliki put da bi došla ovamo i to samo na moj poziv. Mislio sam da to znači da je tvoja odluka konačna.

Hitro je ustala i uzvila mu se iz zagrljaja. Bilo je čudno što je istoga trena osetila zadovoljstvo, ali sada nije imala vremena da razmišlja o tome.

– Ne znam, Zebe – kazala je tiho.

– Treba mi vremena, ipak moram malo da razmislim. Koliko vidim, ti si poseban čovek, no ipak... volela bih da te još malo upoznam.

Istoga trena začula je neki neobičan šum sličan čegtaljki i instinktivno pogledala u tom pravcu. U mestu se ukočila jer je nedaleko od mesta gde je stojala ugledala zmiju zvečarku, sklupčanu, uzdignute glave i spremnu na skok.

Ono što je sledilo odigralo se strahovitom brzo.

Munjevitom brzinom Regnel je odgurnuo u stranu, a onda je neverovatno hitrim pokretom potegao revolver i zapucao. Ono što je devojka u sledećem trenutku uspela da vidi bila je zvečarkina glava odvojena od tela koje se još dva tri puta grčevito izvilo, a onda potpuno umirilo.

Bleda kao smrt, ustuknula je nazad i kao začarana gledala Regnela kako prilazi telu zmije i snažno ga gazi čizmom.

– Čoveku je ponekad potrebna sreća, Endžela – rekao je mirno. – To ne bi trebala da zaboraviš.

Njegov glas prenuo ju je iz čudnog stanja obamrlosti. Ruke su joj klonule pored tela, a kroz glavu su joj prošle različite slike čineći svojevrstan lanac utisaka koji ju je veoma uznemirio. Prvo i prvo, poznanstvo preko oglasa, pisma bez slike, susret u pansionu u potpunoj tajnosti, njegova navika da prvo pažljivo gleda oko sebe kada bi se negde zaustavili, dizanje mosta na reci, ruke na kojima nije bilo traga od žuljeva i posle svega... ova neverovatna brzina kojom je potegao revolver i ubio zvečarku. Jeste da ju je to verovatno spaslo opasnog ujeda, ali način na koji je baratao revolverom... Bila je inteligentna devojka i slutila je da tako ne može da se ponaša običan rudar.

– Mislim da su se konji do sada već odmorili – dobacio je prolazeći pored nje.– Vreme je da ih osedlamo, odnosno upregnemo i pripremimo za put.

Još pod utiskom svega što se desilo, ćutke je poslušala i uradila sve što je bilo potrebno. Smirila se tek kada se popela na sedište i duboko udahnula vazduh. Sa zebnjom je pogledala zemlju ispečenu suncem koja se pružala pred njima i mahinalno dohvatila čuturicu koja se nalazila sa strane. Uzela je nekoliko gutljaja i pokvasila lice, a onda otpustila kočnicu i poterala zapregu.

Nije se ni okrenula da pogleda čoveka koji se zvao Zeb Regnel.

VI

– Ovde ćemo se zaustaviti.

Isak Medi je priterao svog konja u hlad tri velika drveta i lagano sjahao. Za trenutak je pokleknuo, ali je krajnjim naporom uspeo da se održi na nogama sa zavišću posmatrajući Luka i Marka koji su lagano skočili iz sedla i osvrtali se okolo tražeći mesto za odmor. Što se tiče Džona, on je još jahao kroz pustaru, trudeći se da se što pre dočepa šumarka i hladovine u kojoj su ostali već uživali.

Dok Holidej nije sjahao već je ostao u sedlu sa zebnjom odmeravajući starog propovednika. Znao je da je Isak na kraju snaga i da se do sutra neće krenuti dalje. Zato se i sam kolebao ne znajući da li da nastavi sam ili sačeka da se svi dobro odmore.

– Konj je potpuno iscrpen – dobacio mu je stari teškim, tromim korakom prilazeći drvetu. – Postaraj se za njega, dečače – naredio je Džonu koji je upravo stigao – a onda naloži vatru. Da... pozovi ovu tvoju lenju braću da pomognu umesto što se već izležavaju – dodao je i spustio svoje ogromno telo na zemlju naslanjajući se na stablo. Onda je pokušao da se rashladi mašući biblijom kao lepezom i upitno pogledao u Doka.

Ovaj je shvatio njegovo neizgovoreno pitanje i dobacio – Kako mi se čini, oni su svega dva do tri sata

ispred nas, Medi. Zato idem dalje. Ako budem imao sreće možda ću ih stići pre nego što padne mrak.

Isak Medi odlučno odmahnu glavom.

– Niko neće napustiti ovaj logor, Holideje. Odmorićemo se ovde do mraka i preko noći, a ujutru krećemo dalje – naglasio je i pokretom ruke pozvao sinove da mu priđu.

Obojica su bez reči poslušala, a onda se stari bez ikakvog upozorenja mašio za Markov opasač i izvukao kolt iz futrole. Uperivši oružje pravo u Džordžijanca, grmnuo je iz sveg glasa – Niko neće mrdnuti odavde dok ja ne budem odmoran i spreman da pođem! Džone, potpali tu vatru, a vas dvojica uzmite konje i odvedite ih tamo dole. Vidite, trava je mnogo zelenija pa će moći pa pasu do mile volje. Tamo i ostanite, a ja ću poslati Džona da vam donese nešto za jelo.

Momci su ga bez pogovora poslušali, a on je ustao i ne ispuštajući oružje oprezno prišao Holideju, oduzeo mu revolver i zadenuo ga za pojas.

Ljut zbog svoje popustljivosti prema starom, Dok dobaci – Medi, nemojte preterivati. Ako mi prekipi, nesporazume sa vama mogao bih razrešiti i na drugi način.

– Radiću ono što mi se sviđa, preterivao ili ne, mister. A ovo sa revolverom je predostrožnost koju ni vi ne biste zanemarili. Uostalom, još mi nije jasno kakvi su vaši stvarni razlozi zbog kojih ste se upustili u ovu avanturu.

Holidej ga nezadovoljno odmeri.

– Mnogo pitate, Medi. To su moje privatne stvari koje se nikoga ne tiču.Osim toga, rekao sam vam zašto sam pošao u potragu, a ako mi ne verujete ja tu ništa ne mogu.

– Nikome ne verujem kada je u pitanju zlato. To su đavolja posla.

Na Dokovom čelu usekla se jedna duboka bora. Bilo je očigledno da ga je strpljenje izdavalo samo stari Medi to nije primećivao.

– Nikome ne verujem, baš nikome – ponovio je propovednik još odlučnije. – Pored toga, konj mi je premoren, a ja sam čovek koji na životinje gleda čak mnogo bolje nego na većinu ljudi koji hodaju ovom zemljom. Životinje nisu pokvarene, a ljudi jesu. Zato sjašite i sedite ovamo kao čovek.

Holidej je uzdahnuo, ali je ipak sjahao znajući da protiv uperenog kolta nema mnogo šansi. Odveo je Miga u dublju hladovinu i vrativši se nazad, seo pored Isaka Medija koji je ljutito odmeravao najmlađeg sina jer još uvek nije uspeo da zapali vatru. Ništa ne govoreći, lagano je prišao, veštim pokretom palca zapalio palidrvce i za tren naložio vatru oko koje se mladić toliko mučio.

– A sada donesi lonče sa vodom i kafu, dečko! I požuri! Zar ću morati celoga života da govorim šta i kako treba da radiš?!

Džon je ćutke doneo iz bisaga ono to je otac tražio, ne obraćajući pažnju na braću koja su mu se otvoreno podsmevala. Vrativši se nazad, zahvalno je pogledao Doka koji je podjario vatru, stavio na svežu žeravicu dve debele sirove grane, a na njih lonac sa kafom. Posle toga je lagano izvadio tabakeru, uzeo jednu tanku grančicu i zapalio svoju „virdžiniju".

Zamišljeno je odbio nekoliko dimova i zagledao se u široko, u suštini dobroćudno lice starog propovednika obraslo jakom, kratkom i čekinjastom bradom. Posle svega što se desilo, Isak Medi je u njegovim očima stekao određen ugled. Naravno, na njega nisu uticale propovednikove priče o dobroti, pravičnosti Svevišnjeg i sličnim brbljarijama, ali su određena lična hrabrost i istrajnost da uradi ono što je zamislio bile Medijeve osobine koje je izuzetno cenio.

Dok je sedeo i mirno pušio čekajući da minuti prolaze, posmatrao je veselo poigravanje vatrenih plamičaka i razmišljao o svemu što se desilo od trenutka kada je došao u Glori Krik, a onda još dalje, do Parson Folsa i ljudi koje je tamo upoznao, a zatim još dalje... mislima u naselja i gradove kroz koje je prošao i u kojima je ostavljao deo sebe...

Katko je uzdahnuo i dalje gledajući u plamen.

Svi ti različiti događaji ostavili su mnogo ožiljaka na njegovoj duši; stari lisac Isak možda je bio u pravu što mu nije u svemu verovao. I on sam je upoznao mnogo ljudi, pa je na neki način između njega i Holideja postojala izvesna sličnost. I on je nekada verovatno bio pravi zanesenjak i idealista, sve dok nije stvarno upoznao ljude i njihovu pravu prirodu.

– Slušajte... – počeo je Isak – i prenuo ga iz razmišljanja – kada se budemo sreli sa tim Nejlom koji je ubio mog sina, hteo bih da vodite računa o svojim postupcima. Gospod Bog mi je dao Metjua i odlučio da on treba da odraste i postane čovek po mom uzoru. A onaj ubica je tome učinio kraj. Ja ne znam šta bih drugo mogao da zahtevam nego ono zapisano u bibliji; oko za oko, zub za zub. Moje je pravo da okončaam njegov život kao što je on završio sa životom moga dečaka.

Dok je povukao nekoliko gustih dimova i zagledao se u daljinu. Osim pucketanja vatre i povremenog frktanja konja, nigde se nije čuo nikakav šum. Zato se namestio što je udobnije mogao i namakao šešir na oči. Stari je još uvek držao revolver tako da bilo kakav obračun nije dolazio u obzir.

Zato je morao da bude strpljiv i čeka bolju priliku.

* * *

Iako je jahao ispred kola, Zeb Regnel je ispod oka posmatrao Endželu Grant. Činjenica da je nešto ranije odbila njegovu ljubavnu ponudu nije ga mnogo brinula. Pred njim je bila pustinja koju je trebalo preći, zlato koje je trebalo iskopati i natovaariti na kola, a tek posle toga relativno lako i bezbrižno putovanje preko granice. Doduše, planirao je da napravi logor blizu malog potoka nedaleko od Čejena. Tamo će, dok budu obavijeni plaštom noći, Endžela biti njegova jednom za svagda. Posle svega će, u to je bio siguran, sve biti drugačije.

Jahao je kroz sumrak koji se brzo spuštao, dok je devojka išla za njim gotovo obamrla od umora, lica i odela prekrivena prašinom, željna da se zaustave negde pored vode kako bi se okupala i oprala prašnjave haljine. Osim toga, od trenutka kada je videla kako je Zeb ubio zvečarku bila je prilično uznemirena i u njenoj svesti počele su da se ocrtavaju konture njegovog drugačijeg, do tada nepoznatog lika. Razmišljajući o svemu već nekoliko puta je pomislila da se vrati u Glori Krik, ali je znala da joj Regnel to ne bi dozvolio.

Uzdahnula je i setila se Holideja. Taj uglađeni džentlmen bio je u pravu kada je rekao da Divlji zapad nije za ženu koja nema zaštitu.

Kako sam mogla da budem tako naivna i sve mu poverujem, pitala se. Pa dobro sam ga videla u pansionu... I kako nisam primetila da je obučen po poslednjoj modi: lakovane, ručno rađene cipele, sako od dobrog štofa i uštirkana košulja sa naborima. To svakako nije bio običan kopač zlata...

Dok je razmišljala o svemu što se desilo, Regnel je prišao i rekao bez imalo uvijanja – Skreni tamo na zapad iza onih stena. Prešli smo dosta za danas. Ja idem da malo osmotrim teren.

Od truckanja u kolima i dugog sedenja na neudobnom sedištu, Endžela je bila toliko umorna da je samo klimnula glavom. Okrenula je kola i poterala ih prema stenama čiji su se obrisi nejasno nazirali u rumenosivom sumraku. Regnel je, međutim, nastavio napred i uskoro se njegova silueta izgubila u daljini.

Stigavši do stena teškom mukom je sišla sa kola, sva ukrućena i utrnulih udova. Napravila je nekoliko manjih koraka, a onda se opet spustila na jedan četvrtasti kamen i zagledala u nebo. Ubrzo zatim uhvatila je sebe da razmišlja o Doku Holideju, tom tihom, ali snažnom i dostojanstvenom čoveku koji joj je mnogo pomogao ne tražeći zauzvrat ništa. Taj mudri i odmereni čovek dao joj je, povrh toga, i nekoliko odličnih saveta koje ona nije poslušala. Ra-

doznalo se zapitala kakve žene mu se dopadaju... Jer, bilo je u njemu nečega posebnog što ga je odvajalo od svake unapred određene vrste ljudi. Da li je razlog njegove uzdržanosti ili nekog neodređenog distancuranja bila žena?

Sigurno da je tako, zaključila je i sama odgovorila na pitanje koje je sebi postavila. A zbog čega mora baš tako da bude? Zbog čega joj se uvek događalo dā su svi privlačni i kvalitetni ljudi koji su joj se dopadali ili oženjeni ili su bili u ozbiljnoj vezi? Da li je to njena sudbina?

Zabacila je kosu na leđa i umorno uzdahnula. Osetila se napuštenom i usamljenom, poput brodolomnika na nekom dalekom pustom ostrvu. Sedela je potpuno mirna i bez pokreta, očiju punih suza.

Nešto kasnije Regnel se vratio. Delovao je veoma raspoloženo i sa osmehom joj dobacio – Hajde, Endžela, ustani, molim te! Imamo samo još jednu milju do lepog i skrovitog mesta na kome ćemo provesti noć. Popićemo kafu i pripremiti nešto za večeru, a onda možemo dobro da se naspavamo. I... obećavam ti da je to poslednja sirotinjska večera koju ćemo zajedno pojesti.

Ona je ćutke ustala i uputila se prema kolima. Gotovo mehanički se popela i poterala kola, umorno gledajući u daljinu. Posle vožnje za koju joj se činilo da traje miljama, Regnel je uhvatio vođice jednog konja i skrenuo zapregu na jedan mali proplanak. Tu je sjahao i pomogao Endželi da siđe sa sedišta.

– Smesti se što udobnije možeš – kazao joj je blagim glasom. – Izdržala si više nego što sam mislio i zaslužila pravo na odmor.

Rekavši to, sa osmehom je poveo konje iza grupe drveća i malo kasnije Endžela je čula potmuli odjek udarca nečeg tvrdog o drveni pod. To je Regnel tovario nešto u kola.

Zlatne poluge, pomislila je osetivši se krajnje zbunjenom. Jer, ako je Zeb svoje zlato iskopao u nekom rudniku, zašto ga nije uložio u neku banku? Banke su sigurne, u svakom slučaju mnogo sigurnije nego kada se toliko bogatstvo drži kod sebe ili, kao sada, sakriva negde u pustinji. I kao drugo, zašto su zlatni prah i zrnevlje zamenjeni za zlatne poluge?

Naravno, ni na jedno pitanje nije imala pravi odgovor, a bila je suviše umorna da ozbiljno razmišlja i pokuša da ga pronađe.

Utovar poluga je trajao svega nekoliko minuta. U stvari, ona je tako zaključila jer je lupnjava trajala tačno toliko, a onda je Regnel sa kolima iskrsao iz šumarka, sav mokar od znoja.

Spustivši pogled, devojka je odmah primetila da su točkovi sada mnogo dublje zasecali prašnjavo

tlo, tako da je kolski trag bio jasno vidljiv i u sumraku.

Ništa ne govoreći, Regnel je ispregao konje i pustio ih da slobodno pasu, a onda se posvetio vatri. Zapalio ju je veoma brzo, a onda stavio lonče za kafu i izvadio konzerve sa pasuljem iz bisaga. Uskoro je prijatno zamirisala gotova kafa, a pasulj se lagano krčkao u šerpi.

Endžela je i dalje nepomično sedela, svesna Regnelovih pogleda koji su je pekli kao vatra. No, činjenica da će biti mirna sve dok on bude zauzet pripremanjem hrane i poslovanjem oko konja trenutno je umirila. Čvrsto je rešila da pobegne i negde se sakrije ako je bude doveo u neku priliku i tražio nešto što nije mogla da mu pruži.

Naravno, nije imala pojma gde bi se sakrila niti imala snage da sada razmišlja o tome.

* * *

Mark i Luk su tiho jahali kroz noć.

Još sa ivice pustinje nekoliko milja ranije primetili su svetlucanje logorske vatre, ali se nisu zaustavili. Napredovali su istim tempom i koristeći blago talasast predeo posut kamenjem i retkim stenama koje su im služile kao zaklon, uspeli da priđu na svega stotinak metara od logora.

Iz mraka su mogli da vide čoveka koji je nešto poslovaao oko vatre i ženu koja je mirno sedela u blizini naslonjena na jedno drvo.

– To je ona, smeo bih da se zakunem – rekao je Luk Medi.– A onaj čova koji se muva oko vatre mora da je onaj nevaljalac Nejl. Misliš li da se dočepao zlata, Mark?

– To ne bih znao da ti kažem – odvratio je ovaj i glasno uzdahnuo osvrćući se oko sebe. Po njegovom izgledu moglo se zaključiti da se oseća nespokojno.

Njegov brat je to primetio i rekao – Tata neće doći – kazao je mirno ali odlučno.– Spavaće kao zaklan celu noć, a kada se probudi sve će biti kasno.

– Da, samo... Ako nas bude uhvatio sručiće se na naše glave kao najgora paklena oluja. A nikako ne bih voleo da se tako nešto desi – dodao je stresavši ramena kao da mu je hladno.– Možda bi trebalo da se vratimo – kazao je i upitno pogledao u brata.

Luk ljutito sevnu očima.

– Ma ništa od toga se neće dogoditi, čoveče! Mi smo na dohvat ruke ogromnog bogatstva u zlatu i nemam nameru da onoj hulji Nejlu i njegovoj ženturači dozvolim da to bogatstvo zadrži za sebe, shvataš li me? Pa sada smo prvi put u životu došli u situaciji da sami sebi nešto obezbedimo kako bi živeli kao pra-

vi ljudi. Zlato nam je takoreći pred nosom i ja se neću vratiti, niti me je briga šta će otac kazati ili šta će biti sa njim. Neka čita one proklete knjige za sebe, što se mene tiče može da ih pojede ako mu se toliko sviđaju, nadam se da će se njima zadaviti! I odmah da ti kažem da uopšte ne bih žalio!

Mark je nervozno zagrizao usnu. Još od trenutka kada su tajno i svojevoljno napustili logor, mučila ga je zebnja da se ova avantura neće završiti dobro. U stvari, smetalo mu je što je svojim postupkom preuzeo na sebe deo odgovornosti na koju nije bio navikao. Zato je sada zapitao – Šta ćemo da radimo, Luk?

– Ubićemo ga, šta drugo?

Mark se lecnu. Hladne Lukove reči samo su povećale njegovo nespokojstvo. Iako surov, on nije bio hladnokrvni ubica.

– Kako to misliš, Luk? Da mu jednostavno priđemo i ustrelimo ga?

– Baš tako, brate. Konje ćemo ostaviti ovde, i prići im sa dve strane. Kada shvati da smo ga nadmudrilii neće znati kuda da se okrene.

Mark je sumnjičavo odmahnuo glavom.

– Ali ja nisam... nikada nisam pucao na čoveka, Luk. I sam znaš da nisam kao ti i Metju. Vas dvojica ste oduvek bili čvršći i iskusniji od mene.

– Pa lepo, brate, ali šta onda? Ako to do sada nisi radio, krajnje je vreme da već jednom počneš. Samo se seti šta je ta hulja učinila Metjuu i pomisli na to silno zlato koje je prigrabio zajedno sa onom ženom! Dragi moj Mark, moraš da znaš da se ništa na svetu ne dobija na poklon. Kada se samo setim kako si piljio u one žene u Glori Kriku! I nemoj mi reći da ih nisi želeo. A za to nam je potrebno dosta dolara, zar ne?

– Jeste...naravno. Ali, i ti si mislio isto što i ja, brate.

Luk se osmehnuo krajičkom usana, izvukao revolver i pažljivo proverio da li je pun.

– Naravno da sam mislio isto, ne poričem. No, sada to nije važno, želeo sam da ti kažem nešto drugo. Dakle, pošto se dočepamo blaga i zbrišemo od našeg tatice i iz ove proklete zemlje u kojoj osim njegovih grdnji nisam video ništa dobro, provešću svaki božiji dan i noć zabavlajući se sa ženama do besvesti. Čuješ li me, Mark? Pobeću ću tako daleko od tate da ga više nikada neću čuti ni videti!

Mark se namrštio i maramicom obrisao čelo orošeno znojem.

– U redu, onda ti pođi prvi. Ali do vraga, Luk, pazi da ga središ pre nego što dođe u situaciju da uzvrati paljbom. Ako je tačno ono što sam čuo o Nejlu...

– Šta si čuo o njemu sada nije važno, ali ono što će drugi čuti o njemu biće da je mrtav, jednom i za svagda mrtav, prokletnik!

Rekavši to, on ljutito huknu, dade znak bratu da pođe na drugu stranu i poče da se šunja kroz šumu. Prišavši na svega dvadesetak metara daleko od vatre, ugledao je Ringo Nejla nagnutog nad plamen. Žena je sedela malo dalje, naslonjena na stablo i poluskloplјenih očiju gledala u krošnje drveća.

* * *

Zeb Regnel je obišao oko vatre i zaustavio se tik ispred Endžele. Stojeći ped njom, pružio joj je lonče sa kafom i rekao – Uzmi ovo i pij, ali sasvim bezbrižno i kao što to obično radiš. Ostani da sediš tu gde si, nemoj mišta da govoriš niti da se mičeš.

Devojka je ćutke uzela lonče sa kafom zapazivši da je Zeb prstima obuhvatio dršku revolvera. Za trenutak je pretrnula pitajući se zašto to radi, ali je odgovor stigao brže nego što je očekivala. Naime, Regnel se munjevito okrenuo, potegao revolver i čučnuo. Oružje je planulo dva puta osvetlivši proplanak crvenožutim bleskom. Zatim se Regnel ponovo okrenuo i njegov pištolj planuo je još dva puta.

Endžela je začula kako je neko muklo zastenjao, a onda je jedan visok mršav čovek posrćući izronio iz gustog žbunja. Izbivši na čistinu, pao je na kolena, a zatim se prućio napred i pao licem okrenut zemlji. Pao je i više se nije pomerio...

Zeb Regnel se ispravio, hladnih očiju i bezizražajnog lica. Videvši ga, ona je uplašeno ustuknula. Međutim, on je nije ni pogledao već je povikao – Hej, ti tamo u žbunju! Ako nisi mrtav izlazi ovamo!

Niko nije odgovorio. Tek sada je Regnel pogledao u Endželu i u njenim očima zapazio strah. Pokušao je da se osmehne, ali taj osmeh je bio izveštačen.

– Probali su da nam se privuku, Endži, devojčice moja – dobacio je i pošao prema gustišu sa uperenim revolverom u ruci. Polako je prišao, razgrnuo žbunje i izvukao nečije telo. Pustio ga je na tlo u neposrednoj blizini vatre, vrhom čizme ga okrenuo na leđa, a onda to učini i sa drugim. – Medijevi sinovi – kazao je posle kratke pauze.

Enžela ih je prepoznala kao svoje potencijalne napadače i u trenutku se ukočila. Da, to su bili ljudi koji su je uporno pratili i koji su u Glori Kriku hteli da je napadnu. Tek sada je bila zbunujena, ne shvatajući o čemu se radi.

Prenula je tek kada je Regnel stao pred nju i pomilovao je po obrazu.

– Ne, molim te, nemoj! – vrisnula je.

On se uozbiljio.

– Madam, mislim da je vreme da naučiš nekoliko stvari o svom životu. Dakle, treba da znaš ko je ovde gazda.

Ljuta i povređena, devojka je oštro zamahnula i lupila ga šakom po licu. No, Regnel ju je zgrabio za ruku i udario je nadlanicom po licu, a onda joj je opalio nekoliko šamara ne obazirući se na njenu viku.

– Ti si ubica! – kriknula je.– Nisi im pružio mogućnost da se brane! Pre svega, nisi ni znao šta hoće!

– Znam ja dobro šta su oni hteli! Hteli su moje zlato, eto šta!

Devojci se smračilo pred očima.

– Ti nisi ništa drugo nego obična svinja! – zajecala je.

Njegovo lice izobličilo se od besa. Jednim pokretom ruke zderao joj je bluzu i u tami je sevnula belina njenih jedrih grudi. Žestoko se braneći, počela je da ga udara pesnicama, a onda pokušala da ga ugrize, pri čemu mu je zubima zakačila usne.

Sada već sasvim razjaren, on je zamahnuo i pesnicom je udario u vrh brade. Od siline udarca Endžela je pala na kolena, dok ju je Regnel surovo odgurnuo rukom i srušio na zemlju. Uz jauk se stropoštala na tlo i otkotrljala u stranu, pri čemu joj je suknja lepršajući poletela uvis.

Ljutito mrmljajući, Regnel je stao iznad nje otirući krv sa usana. Stajao je tako izvesno vreme i grčevito razmišljao. Onda se obazreo oko sebe i otišao do mesta gde su ležali Luk i Mark Medi. Bili su mrtvi i od njih mu nije pretila nikakva opasnost. Ali, da li su bili sami? To je morao da proveri, jer je na Zapadu bio takav običaj. Onaj koga su gonili morao je da bude veoma oprezan i ništa da ne prepusti slučaju.

Zato je sočno opsovao i pošao prema šumarku idući jasnim tragom. Brzo je stigao do skrovitog mesta gde su se nalazili njihovi konji. Ugledavši samo dve životinje, sa olakšanjem je odahnuo jer je to značilo da su bili sami. Dakle, u okolini nije bilo nikoga.

Ali, kako je došlo do toga da ga stignu samo dvojica gonilaca? Šta je bilo sa ostalima i, najvažnije, šta se desilo sa Dokom Holidejem? Prišao je konjima i pogladio ih rukom po sapima. Dlaka im je još bila mokra od znoja što je značilo da su terani oštrim tempom i da su ostali verovatno daleko zaostali. Ipak, popeo se uz blagu padinu do vrha uzvišenja i zagledao u noćnu tamu. No, pred njim se kao neprobojni bedem video samo prazan, neproziran prostor.

Mehaničkim pokretima izbacio je prazne čaure i ponovo napunio revolver. Zatim se vratio nazad do vatre. Nezadovoljan nečim, čizmom

je nabacao prašinu na poluugašenu vatru. Onda je sa lončićem u ruci prišao kolima i zamišljen se zagledao u daljinu.

Svuda okolo vladala je gluva noćna tišina.

VII

Isak Medi se probudio i hitro poskočivši, ljutito pogledao oko sebe. Nije imao nekog posebnog razloga za ljutnju, ali ipak... Pogledao je u Džona koji je još uvek spavao savijen u klupko kao i Doka Holideja koji je takođe spavao mirnim, čvrstim snom.

Huknuo je i protegnuo ruke iznad glave da bi se razdrmao i odagnao sanjivost. Prišavši bliže Džonu, ćušnuo ga je vrhom čizme u rebra i mladić je skočio kao oparen. Zbunjeno se obazreo oko sebe pokušavajući da se razbudi.

– Idi i pozovi braću da dođu ovamo! Do sada su se konji već dovoljno odmorili. Krenućemo odmah.

Mladić je nadlanicom protrljao oči, a onda potrčao niz padinu. I taman kada je hteo da pozove braću, shvatio je da u zaklonu nema nikoga i da su obojica otišli. Nekoliko trenutaka je stajao kao oduzet, a onda se okrenuo i potrčao do oca.

– Tata... njih nema! – povikao je gotovo bez daha. – Otišli su! Marka i Luka nema tamo gde su se ulogoril!

Stari je ga je zabezeknuto pogledao, a onda pojurio istim putem, grmeći i proklinjući. Pošto se posle nekoliko trenutaka uverio da je njegov najmlađi sin govorio istinu, besno je zaurlao – Prokleto đavolje seme! Izopačene, podle, nevaljale hulje!

No, to je trajalo samo nekaoliko sekundi. Iskusni Medi brzo je uspeo da se smiri i žurno vrati do mesta gde je ležao Dok Holidej.

– Ustajte, Holideje, tako vam boga! Dva moja sina začarani su sjajem đavoljeg zlata, pa su nas ostavili i krenuli sami u neki svoj obračun! Tako mi boga, stići ću ih i učiniti ono što mi je dužnost!

Pošto je Dok tek otvorio oči, a zbunjeni Džon stajao u mestu ne znajući šta da čini, Isak se okrete prema njemu i dobaci – A ti pripremi konje, mladiću! I požuri! Šta me tako gledaš? Tvoja dva brata su me strašno razočarala zato bolje uradi ono što ti se kaže.

Za to vreme Dok se pridigao i bez reči se protegao pokušavajući da odagna ukrućenost udova. Ne deleći propovednikovu uzbuđenost, mirno je dobacio – Hoću li dobiti svoj revolver, Medi?

– Ne, nećete – odvratio je stari i iz džepa izvadio svoju izlizanu bibliju. – Ovo je jedino oružje koje će nam biti potrebno! – povikao je. – Videćete uskoro, mister! Kada uhvatim te nevaljalce isteraću svo zlo iz njih,

makar me to koštalo života, mojeg i njihovog jadnog zemaljskoga života!

– Time što ćete naterati svoje sinove na pokajanje, nećete uhvatiti ni savladati onog zlikovca Ringo Nejla – rekao je Dok.– Kako sada vidim situaciju, vaš sin Džon nam neće biti od neke koristi prilikom eventualnog sukoba. Pošto se u ovu dvojicu begunaca više ne možemo pouzdati, ko nam ostaje? Jedino vi! Jedan postariji čovek koji nije vičan oružju protiv poznatog revolveraša i hladnokrvnog ubice! Pa skinuće vas iz sedla dok čovek trepne okom!

Stari je neko vreme čutao i grčevito razmišljao, u dubini duše znajući da je Džordžijanac u pravu.

– Kada dođe vreme vratiću vam vaš revolver, Holideje. A dotle zavežite i jašite mirno, bez razmišljanja o glupostima.

Ne želeći da zaoštrava situaciju, Dok požuri da osedla Miga. Uskoro su sva tri jahača bila spremna za nastavak puta.

– Jesam li ti dobro osedlao konja, tata?– upitao je Džon ponosno. – Vidiš, ja nisam pobegao, ja sam ostao sa tobom, zar ne?

Isak jedvo primatno podiže ruku.

– Tako je, dečače, ostao si sa mnom. A sada pođi napred! Ako bilo kog vidiš, odmah nam daj znak.

Mladićevo lice sinu. Bio je srećan što otac traži nešto od njega i što će biti koristan.

– Naravno da će biti onako kako ti kažeš, tata. Obavestiću vas čim nešto primetim – kazao je i poterao svoju kobilu u trk.

– Medi, od prvog dana sam bio ubeđen da je sve ono što govorite obično prazno blebetanje – dobacio je Holidej posle kratke pauze.– Sada sam sasvim siguran da je tako.

Isak ga ljutito odmeri.

– A ja vam opet kažem da vas niko nije pitao za mišljenje.

– Svejedno, ja vam ga ipak dajem. Dakle, sve vaše proklete besmislene priče su samo kulisa. Sve je to prašina koju drugima bacate u oči zbog zlata, Medi. Samo zlata!

– To nije istina, već paklena laž, Holideje! Ja nemam nikakve sklonosti prema zlatu, ali dobro znam šta mogu učiniti sa njim i koliko dobrih dela mogu učiniti kada imam novca. Pomoću zlata mogu da izgradim crkvu, privučem u nju mnoge grešnike i vratim ih na pravi put. Dakle, mogu da raširim božiju reč po celoj pokrajini, naučim ljude osnovnim vrednostima i pomognem im u svemu. Zato će kazna gospodnja stići sve one koji pokušavaju da me u tome zaustave! A to znači i vas, Holideje, samo ako se usudite da mi stanete na put.

– Nećete uspeti u tome, Medi.

Stari se nakostreši.

– A ko će me sprečiti u tome, mister?

– Ja ću vas sprečiti.

Propovednik je u trenutku zbunjeno zatreptao, a onda se slatko nasmejao.

– Vi, mister? Pa vi ste obična skitnica i kockar sa glavom prepunom pogrešnih predstava o svetu, vi koji imate osećaj jedino za luksuz i udobnost belosvetskog života? Zar vi zaista mislite da biste mogli zaustaviti jednog božijeg pastira, Holideje?

Dok je poterao konja niz padinu i dobacio – Postaje sve tiplije što znači da će put biti sve teži i teži. Na vašem mestu ja bih prištedeo snagu koja ćemi trebati.

Rekavši to, mamuznuo je Miga i pojahao napred. Kada je stigao do vrha brežuljka ugledao je pred sobom usamljenu figuru Džona Medija.

* * *

Zeb Regnel je podigao sa zemlje Endželu Grant i grubo je gurnuo prema kolima. Pošto je celu noć ležala šćućurena u klupko, devojka se s teškom mukom ispravila jednom rukom pridržavajući suknju, a drugom bluzu pocepanu na grudima.

Videvši da teško hoda, Zeb joj je prišao sa namerom da joj pomogne da se popne na kola. No, ona je uplašeno ustuknula i ispružila ruke.

– Ne dodiruj me!

On se uozbilji.

– Nemoj da budeš suviše ponosna, madam. Uostalom, bićeš moja htela ti to ili ne.

Devojka prkosno napući usta i odvrati.

– Nikako! Radije ću se ubiti nego prisatati na tako nešto!

On se podsmešljivo iskezi.

– Misli šta hoćeš, gospođice.No, to je stvar budućnosti, a sada nemamo vremena za tako nešto. Nego, penji se na to sedište i uzmi vođice u ruke! I pazi šta radiš! Noćas smo imali dvojicu posetilaca pa nije isključeno da se danas pojave i drugi.

Endžela se ćutke popela na kola, uzela vođice u ruke i za tren se okrenula bacivši pogled na gomilu zlatnih poluga prekrivenih ciradom.

Kao da je slutio o čemu razmišlja, Regnel dobaci – Pazi kako voziš pošto nazad u kolima imaš vrlo skupocen teret, Endžela. Ako nešto zabrljaš, znaj da ćeš me zapamtiti!

Ništa ne govoreći, ona pljesnu vođicama po leđima konja i životinje spremno krenuše. Uzdahnula je ugledavši ravan predeo pred sobom, beskrajnu ravnicu koja se prostirala dokle god je pogled dopirao.

Puna tri časa išli su prema jugu, a tamni obrisi brda u daljini kao da im se nisu nimalo približili. Onda joj je Regnel dao znak da skrene nadesno.

– Tamo će biti lakše za vožnju, ali dobro pazi na stene. Ova kola koja si kupila mojim novcem nisu baš od najboljih. Mogla si da izabereš i nešto drugo, ali šta je tu je...

Ćutke je nastavila na tu stranu, ne obraćajući pažnju na njegove reči. Posle nekih pola sata poterao je konja do jednog uzvišenja i osmotrio okolinu. Zadovoljno je klimnuo glavom jer nije bilo ni traga bilo kakvoj poteri.

Nastavili su put koji je bio sve teži i neravniji. U jednom trenutku prednji desni točak naleteo je na veliki kamen, kola su poskočila, a teret je poleteo u vazduh. Već u sledećem času začula se glasna lomljava; iako oštećena, kola su ipak nastavila da se kotrljaju.

Regnel se hitro okrenuo i videvši šta se desilo ljutito povikao – Glupačo! Jesam li ti rekao da paziš?

– Pazila sam, ali šta vredi kada ne mogu da vidim sve? Ako si baš toliko zabrinut, zašto ne preuzmeš vođice i voziš sam?

On joj ljutito odbrusi – Tvoja sreća što osigurač nije ispao, ali i nesreća što ćemo napredovati sporije. Ali ako još jednom ponoviš istu grešku, zažalićeš što si me uopšte i upoznala!

– To sam već zažalila! – odvratila je devojka spremno.

Regnel se ružno iskezi.

– Još nisi istinski ni počela da se kaješ, madam. Tek ćeš se kajati, to ti garantujem!

Devojka ga je prkosno pogledala i ponovo potera konje.

– Lakše, vrag te odneo! – povikao je Regnel, ljut što njegova pretnja nije izazvala Endželin strah.– Treba da pređemo još deset milja, čuješ li? Samo deset milja i sve je gotovo! Zato moraš biti jako obazriva, razumeš li?

Samo je klimnula glavom i nastavila mnogo sporije. Pomislila je na dvojicu sinoć ubijenih mladića i upitala se nije li još neko krenuo sa njima. Ako je tako, onda za nju nije sve izgubljeno...

Za trenutak se osvrnula oko se sebe, podigla kosu na potiljak i pustila da joj blagi jutarnji povetarc hladi vrat. Jasno plavo nebo i topli sunčevi zraci nagoveštavali su lep dan.

Da nije bila sa Zebom Regnelom...

Ali, bila je sa njim i svi razlozi za zadovoljstvo padali su vodu. Nije znala šta je čeka niti kako da ga se oslobodi.

Ipak, negde u dubini srca nije prestala da se nada.

Bilo je lepo nadati se i maštati o nekome tako drugačijem od ostalih.

* * *

– Pogledaj, tata! Pogledaj ovamo!– povikao je Džon Medi prstom pokazujući na jasne otiske kolskih točko-

va i konjskih potkovica na mekanoj zemlji.

Stari Isak je u trenu zastao i zablenuo se u jasne, golim okom vidljive tragove. Proučavao ih je gotovo ceo minut, a onda se okrenuo prema Holideju.

– Izgleda da su ga se dočepali.

– Nema sumnje da je tako – složio se Dok.– Od ovog mesta pa nadalje. Što se tiče tragova, oni su mnogo dublji nego pre. Sada valjda znate šta ko ima i kuda se uputio. Prepostavljama da ću konačno dobiti svoj revolver?

– Kasnije, mister, kada ocenim da je za tako nešto došlo vreme – odvratio je Isak, natkrilivši oči šakom i gledajući u daljinu. Horizont se poigravao u vreloj izmaglici i dokle god je oko dopiralo, nigde nije bilo ni traga oblačiću prašine koji za sobom ostavljaju konji ili kola.

Pošto je sve dobro osmotrio, okrenuo se prema Džonu – Dečko, poteraj konja do onog uzvišenja i pokušaj da osmotriš okolinu! Vidi imali čega na vidiku i požuri!

Mladić je bez reči mamuznuo konja i poleteo, srećan što može da posluša oca kome se uvek divio. Izbivši na vrh brežuljka pažljivo je osmatrao okrećući se na sve četiri strane. No, osim koprene ugrejanog vazduha koja se poigravala ispred horizonta nije mogao da vidi ništa drugo.

– Ovde nema ničega, tata! – povikao je iz sveg glasa.

– Onda silazi ovamo, momče! – naredio je stari i okrenuo se prema Holideju. – Pa dobro, sada ćemo moći da im pratimo trag. Natovareni su i neće moći tako brzo da se kreću. Šta mislite, koliko su ispred nas, Holideje?

Dok je još jednom pažljivo osmotrio trag.

– Teško je reći tačno, ali mislim oko dva časa.

Isak zadovoljno klimnu glavom.

– Zar samo toliko? Sto mu muka, to znači a ćemo im uskoro biti na leđima!

– Možda –odvratio je Holidej zamišljeno. Naime, još dok je razgovarao sa Isakom, njegov pogled je pratio otiske i tragove koji su, preko kolskog, vijugali ka maloj čistini ispred njih. Stigavši do kraja žbunja koje je ivičilo proplanak, ugledao je nepomična tela mladića i sam zastao kao ukopan. Tanak sloj sivkaste prašine na njihovim licama govorio je da se u tom položaju nalaze bar desetak časova.

Kada je Isak Medi doterao konja na proplanak, Dok je već bio tamo. Ugledavši zgrčena i nepomična tela stari je zaprepašćeno zinuo i kao da se skamenio. Neko vreme stajao je bez pokreta i daha, lica belog kao kreč. Onda je prišao svojim dečacima, obrisao im lica od prašine i gorko zajecao.

– Tata! Šta se desilo, tata? – upitaoje Džon prilazeći. U istom trenutku

ugledao je tela svoje braće i zaprepašćeno ustuknuo.– Nije moguće da... – uspeo je da izusti.

– Mrtvi su, sinko, mrtvi – dopunio ga je otac. – Poklonik đavola je došao po svoje.

Džon je u neverici odmahnuo glavom kao da ne čuje i ne vidi. I sam skrhan bolom, sa čuđenjem je posmatrao duboku tugu na očevom licu. Bilo mu je neobično što je prvi put video oca kako otvoreno izražava neka osećanja.

Za to vreme Dok je obišao okolo i našao Markovu „vinčesterku". Proverio je magacin i zaključio da iz nje nije pucano. Nekoliko metra dalje primetio je oprljene i polomljene grančice, komadiće zemlje izgažene nogama i parče košulje zakačeno za trnovitu granu.

Isak je, međutim, i dalje klečao pored svojih mrtvih sinova, gledao u zemlju i teško disao. Uskoro mu se pridružio Džon sa suzama u očima.

Dok nije želeo da ih uznemirava u bolu. Lagano je napravio krug po malenom proplanku tražeći mekšu zemlju u kojoj bi se mogao iskopati grob za dvojicu gramzivih, ali nesrećnih mladića.

Dvadesetak metara dalje našao je na pogodno tle, skinuo mali ašov sa propovednikovih bisaga i počeo da kopa. Posle nekog vremene osetio je nekoga iza sebe i lagano se okrenuo. Bio je to Isak.

Ništa ne govoreći, stari je kleknuo na zemlju i počeo da kopa golim rukama. Posle nekih pola sata, obojica su ustala, Dok je ostavio ašov i zapalio cigaru, dok su Isak i Džon preneli tela i zajedno ih položili grob.

Posle toga, Isak je očitao kratku molitvu, a onda prišao Holideju i bez reči mu vratio revolver.

VIII

Glava Endžele Grant je sa vremena na vreme mlitavo padala čas na jednu, čas na drugu stranu. Sve ju je bolelo i jednostavno nije imala snage. Vozili su celo prepodne bez zaustavjanja tako da je jedva izdržavala.

Podne je prošlo za sat, topao vazduh je pritiskao zemlju i činio disanje nesnosnim. Zeb Regnel je još uvek išao ispred nje i povremeno se odvajao da bi sa nekog brda ili kosine osmotrio okolinu. Tako je bilo i ovoga puta. U jednom trenutku se bacio na zemlju kao da je nešto opazio, najpre puzeći, a zatim u pognutom stavu vratio se do svog konja i hitro skočio u sedlo.

Onda joj je mahnuo i rukom pokazao prema gustom žbunju udaljenom stotinak metara.

– Tamo ćemo sakriti konje – dobacio je prilazeći.– Da li si razumela? I ako izazoveš samo jedan glasniji

šum, ubiću te bez razmišljanja, pa makar i sto puta bila žena.

Endžela je kratko klimnula glavom, suviše umorna da bi bilo šta rekla. Mirno je pridržala vođicu njegovog konja dok je on ispregao životinje iz kola i poveo ih prema žbunju.

Posle nekoliko minuta i nju je uzeo za ruku i poveo ka zaklonu.

– U čemu je stvar? – upitala je tiho.

– Ne pitaj, nego ćuti i polazi! – obrecnuo se. – Dolaze ovamo!

Dolaze, ponovila je devojka u sebi i naježila se od uzbuđenja. Možda je to šansa koju je čekala, pomislila je, možda jedina koja će joj se ukazati. No, baš u tom trenutku Zeb ju je uhvatio za ruku i naterao da legne na zemlju.

– Šta sada ovo treba da znači? – upitala je jedva čujno.

– Znači da se smiriš i budeš oprezna.

– Ali... – pokušala je da igra na drugu kartu – zbog čega me ne pustiš? Nisam ti učinila ništa nažao...

– Učinila si mi dovoljno zla samim tim što si gotovo polomila točak na kolima. Da nije bilo toga, do sada bi već bili blizu granice...

– To nije moja greška – prošaputala je tiho.

– Nije važno čija je greška u pitanju, devojko. Kažem ti da niko neće skleptati Ringo Nejla, niko, jesi li me čula?

Ona ga zbunjeno pogleda.

– Ringo Nejla?

– To sam ja, Endži, devojčice. Možda si videla ime na poternicama, ili u novinama?

U trenutku je prebledela.

– Ali... ko je onda Zeb Regnel? Da ga nisi...?

On se namršti.

– Zeb Regnel nikada nije ni postojao. Izmislio sam to ime jer mi se činilo da odgovara nekom običnom kopaču zlata. I tako... Prvi put kada sam te video u Čejenu, zarekao sam se da ćeš biti moja. Posle sam se malo raspitao i saznao sve što me je interesovalo. Ostalo je bilo lako. Bacio sam udicu i ti si zagrizla.

Endžela bespomoćno zajeca – Svinjo! Bio si u stanju da iskoristiš jednu ženu...

On samo odmahnu rukom.

– Bio bih u stanju da iskoristim sve i svakoga, draga gospođice. Sada ću morati da uradim ono što i sinoć... da sredim neke jako dosadne ljude koji me ne ostavljaju na miru. U pitanju je ona satara budala Isak Medi sa njegovim bleskastim sinom, kao i onaj visoki čovek na zelenku za koga su svi pomislili da sam ja. Znam da je to nepravično jer je on pola meni namenjenih stvari preuzeo na sebe, ali šta ću?

– Mister Holidej? – upita Endžela gubeći dah.– Da li i on... dolazi?

– Čini mi se da dolazi – odvratio je Nejl kratko podižući glavu.– Šta je, učemu je stvar? – upitao je videvši da je devojka pocrvenela? – Izgleda da nisi ravnodušna prema njemu? Pa kako se to desilo?

Endžela odmahnu glavom.

– Ne, nije ništa od onoga što misliš. Čoveka uopšte ne poznajem, ali sam mu strašno zahvalna jer me je spasao. A ti? Zašto uopšte želiš da ga ubiješ? Njega ili bilo koga drugog? Zar tvoj dželatski posao nikada neće prestati?

– Hm... čoveku namaknu omču na vrat za jedno, ali i za deset ubistava. Zato mi je potpuno svejedno. A što se tiče Holideja i ostalih, ubiću ih samo zbog jedne stvari, stvari koja se nalazi iza tebe, u kolima.

Ona pretrnu. Osetila je hladnoću oko srca, uprkos suncu i vrućini koja je gušila. Bilo joj je toliko teško da nije bila u stanju ni da razmišlja. Prepustila se čekanju, uplašena i usamljena kao brodolomnik na okeanu, upinjući se da smisli način kako da pobegne iz ruku hladnokrvnog ubice.

* * *

Jahali su preko uzanog pojasa čistog, brisanog prostora kada se Medijev konj spotakao te ga je Isak jedva zadržao da ne padne. Stari ga je polako potapšao po vratu, ali se konj nije ni pomakao. Stajao je oborene glave i teško disao dok su mu se bokovi ubrzano dizali i spuštali.

– Iscrpljen je – procedio je Medi koji je u međuvremenu sjahao i pogledao u svoga sina i Holideja koji su se zaustavili i vratili nekoliko koraka nazad. Lagano je pomilovao životinju po gubici i skinuo sa sedla čuturicu sa vodom. Bio je crven u licu, a niz obraze i vrat slivali su mu se potoci znoja. Kaput od crnog satena bio mu je mestimično potpuno prilepljen uz telo.

– Otpisan je – dobacio je gledajući u Holideja. – Pretpostavljam da sam suviše težak za njega.

Holidej je klimnuo glavom.

– Ne preostaje vam ništa drugo nego da pođete pešice, a njega da povedete.

– Da, ali nemamo vremena – ovratio je stari.

– Ili to ili ga moramo ostaviti.

U međuvremenu Džon je sjahao iz sedla, prišao ocu i pružio mu vođice svoje kobile.

– Uzmi je, tata. Možda ne izgleda naročito ali je veoma izdržljiva. Ti nastavi, a ja ću s nekako snaći.

Isak se uozbilji i bez oklevanja pomilova sina po glavi.

– Ne, dečače, zadrži svoga konja, molim te. To je jedino što si celoga života imao samo za sebe. Ja ću nastaviti pešice i dajem reči da neću mnogo zaostati.

Džon je ćutke uzeo vođice oba konja i pešice krenuo sa ocem. I dok su njih dvojica polako napredovali, Holidej je poterao konja u kas i brzo prešao preko čistine. Zatim je zaustavio Miga u hladu jednog granatog drveta i netremice se zagledao napred. Kada je ugledao kola i nehotice se namrštio. Bila su napuštena, a konja nigde. U blizini nije primećivao nikakav pokret niti živo biće.

Dugo je sedeo u sedlu i osmatrao. Dobro je poznavao tipove kao Ringo Nejl i bio sasvim siguran da je bandit opljačkano zlato nije mogao da ponese sa sobom već da ga je negde sakrio. Tu je u blizini, zaključio je, okrenuo konja i vratio se do Isaka i Džona. Ukratko im je ispričao šta se dešava, odnosno, šta se nalazi ispred njih.

Čuvši ga, Isak se prenuo iz obamrlosti.

– Nema nikoga?

– To nisam rekao, Medi.

– Kazali ste da su kola tamo i da...

– Rekao sam da nisam nikog video. Dakle, biće najbolje da se neko vreme pritajite. Trčanje pred rudu može da bude veoma opasno.

Medi ga ljutito odmeri.

– Nedavno smo sahranili moje dečake, moju krv i meso, Holideje! Možda oni nisu bili najbolji i najčasniji ljudi, ali mnogo gori od njih šetaju se ulicama, rade u bankama i velikim prodavnicama. Ja sam njihov otac i znam pravu istinu. Zato moram da se osvetim! Njihova smrt ne sme ostati uzaludna!

Dok ga je mirno saslušao – Možda je tako, Medi, ali nećemo ih osvetiti ako upadnemo u zasedu. Ako treba kazniti krivca za njihovu smrt, onda ne smemo uludo poginuti.

– Dobro... možda ste u pravu – odvratio je stari slomljenim glasom. – A šta predlažete?

– Mislim da bi trebalo da odjašem do onoga žbunja. Ako ima nekoga, taj će se oglasiti i...

– A ako nema nikoga šta će onda biti? – prekinuo ga je Medi.– Možete se dočepati zlata i odmagliti, zar ne? Oh, Holideje, mislite li da sam budala?

Dok je i dalje bio potpuno hladnokrvan.

– Ako me ne budete poslušali, smatraću da vam je pohlepa udarila u glavu. Znate i sami da je Nejl ubica i da devojku verovatno drži kao taoca. Besrupulozan je i hladan i uradiće sve samo da ostvari što želi.

– Rekli ste da su konji ispregnuti – prokomentarisao je stari zamišljeno. – Zašto bi to radio ako ne planira bekstvo?

– Da nas prevari – odvratio je Dok mirno, ali odlučno.– Po mojoj računici, do sada smo nadoknadili nekih čas i po od dva časa početne prednosti koju je imao. Dakle, inao je oko tridesetak minuta da se pripremi

i dočeka nas. Sasvim dovoljno da ispregne konje i negde ih sakrije.

– Da ih sakrije? Gde, vrag ga odneo? Šta vi to imete na umu, mister?

– Ništa osobito. Vidite li ono žbunje?– upitao je i pokretom glave pokazao na gustiš iza koga su bili sakriveni konji.– To je pravi mali šumarak idealan za tako nešto.

Isak Medi je ćutke klimnuo glavom. Neko vreme posmatrao je šumarak udaljen stotinak metara, a onda se zagledao u čisto plavo nebo iznad glave.

– U redu, Holideje, pođite napred – promrmljao je najzad. – Ali upozoravam vas... Ako pobegnete sa tim zlatom, goniću vas na kraj sveta, jeste li me čuli? Baciću prokletstvo na vas i moja kletva pratiće vas i u snu!

Dok odmahnu rukom.

– Glupost, tako nešto mi ne pada na pamet. I pratite me na što bližem rastojanju. Ako bude pucnjave, lezite i ne mičite se.

Isak nije odgovorio ništa. Čvrsto stisnutih usana pošao je ispred Džona koji je sa sobom vodio dva umorna i bezvoljna konja. Holidej je usmerio Miga pravo prema kolima, pazeći da mu sunce dolazi sa leve strane; istog trena začuo je iznenadan uzvik upozorenja koji ga je nagnao da munjevito okrene konja. Verni zelenko odmah je reagovao i mada je u okretu skoro pao na sapi, istog trenutka je skočio i pojurio u krupnim skokovima.

Tane ispaljeno iz puške zviznulo je Doku pored glave i on se priljubio uz konjski vrat nastojeći da stigne do žbunja pre nego što strelac iz zasede pošalje drugi metak.

* * *

Prepoznavši među trojicom jahača Doka Holideja na njegovom snažnom zelenku, Endžela Grant je donela odluku. Malo je sačekala i kada su se jahači još više približili, odjednom se pridigla na kolena i iz sveg glasa povikala – Ne prilazite, mister Holideje! Ne prilazite!

Ringo Nejl je zgrabio devojku za ruku i oborio na pod kola. Kada je počela da se otima, snažno je udario dlanom u potiljak. Od jačine udarca devojka se zanela i uz jauk pružila na daskama ostajući da leži u nekom polusvesnom stanju.

Ringo Nejl je prineo kundak puške ramenu i nanišanivši u Holideja, pažljivo ispalio hitac. Ali, do tada je Dok već bio okrenuo Miga koji je krupnim skokovima grabio prema šumici žbunja. Zažmirio je za tren zbog drhtave jare koja je stvarala izmaglicu i mutila mu vidik. Kada je ponovo progledao, pažnju mu je privuklo nešto drugo.

Mašući rukama kao da je izbezumljen, ka njemu je trčeći dolazio

Isak Medi. Krajevi crnog kišnog ogrtača lepršali su oko njegovog gorostasnog tela stvarajući veoma neobičnu sliku.

Odmah iza Medija trčao je njegov sin Džon, očigledno dozivajući oca i moleći da ga sačeka. Ali Isak Medi nije ništa video ni čuo; imao je oči samo za kola koja su se nalazila ispred njega, ali i za čoveka koji je klečao na podu kola držeći u rukama vinčesterku koja se dimila. I što je bilo još čudnije, stari kveker je trčao veoma brzo vičući koliko kod ga je grlo nosilo.

– Ti si đavo, Nejle, prokleto seme satane!

Ringo Nejl je ponovo nanišanio i ispalio još jedan hitac.

Osetivši udar i potmuo bol u grudima, Isak Medi je zastao i klonulo pustio ruke niz telo. Oborio je glavu i pogledao u košulju na kojoj se sa leve strane širila crvena mrlja. Sa usana mu je sletela strašna kletva.

Džon mu je hitro pritrčao i ugledavši mrlju na prsima, izbezumljeno iskolačio oči.

– Tata... tata! Ti si... ranjen!

Okrznuvši ga pogledom, Isak je nešto nerazumljivo promrmljao i krenuo dalje. Uspelo mu je ponovo podigne ruke i ospe grdnjama Ringo Nejla. Ali, ni glas ni mahanje rukama nisu više imali živosti.

– Ne možeš zustaviti vojnike svevišnjeg tvorca, Nejle! – grmeo je stari.–Mene je gospod odredio da takve...

Nejl je glasno opsovao i još jednom ljutito podigao pušku. Misleći da je njegov poslednji hitac promašio starog, nanišanio je mnogo pažljivije i sasvim lagano pritisnuo okidač. Puška je grunula i Isak Medi je zastao i zaljuljao se kao da su mu se noge zalepile za tlo. Iz velike rane na prsima, sasvim blizu one prve, „šibao" je mlaz krvi i kvasio mu košulju.

Isak je pritisnuo ruku na ranu i ona se za trenutak obojila u crveno. Lice mu je bilo bledo, a disao je sve teže i teže.

– Nedokučivi su putevi gospodnji – rekao je pevajućim glasom – i veoma teško ih je razumeti.

I kao da su mu te reči dale dodatnu snagu, on se isprsio i lagano pošao napred. Pošto se nalazio nekih dvadesetak metara daleko od kola, sa te udaljenosti mogao dobro da vidi zlokobno zgrčeno lice i sitne, lukave oči koje su piljile u njega.

Isak je pljunuo krv i prkosno podigao glavu.

– Huljo! – zakričao je krkljajući.

– Proklet si u rođenju, odgajen u prljavštini i poroku!

Nejl je žurno repetirao pušku i obrisao znoj sa čela. Tada je jasno video gorostasovu košulju koja se na suncu presijavala od vlažne krvi. Ponovo je digao pušku, ali je morao još jednom da obriše znoj sa lica i

protrlja oči da bi jasno video gorostasnog starca.

– Neka vrag nosi đavolje zlato! – grmnuo je Medi poslednjim snagama.

– Neka vrag nosi tebe, Medi! – povikao je Nejl i ispalo treći metak na gorostasnog starca.

No, njegovo snažno telo samo se ukočilo ali je nastavio da hoda. Neprijatno iznenađen, Nejl je pucao sve dok stari nije poklekнuo i dok njegovao snažno telo uz tup udar nije palo na zemlju.

Onda se okrenuo i osmotrio okolinu.

IX

Dok Holidej je vešto kliznuo iz sedla i skočio u zaklon iza jedne stene. Čuo je pucanj očekujući potom da će ga pratiti zvižduk kuršuma kroz vazduh ili šuštanje granja i lišća. Pošto se ništa slično nije desilo, podigao je glavu i ugledao Isaka Medija koji je prkosno išao prema kolima mašući rukama i prizivajući gospoda da mu pomogne.

Pošto više nije bilo nikakvih mogućnosti da mu pomogne, ostao je da čuči u zaklonu iza stene, izvan trenutne opasnosti, ali prakrično bespomoćan. Bio je suviše zabrinut za Endželu tako da se nije usudio da rizikuje i puca na Nejla. Naime, video je kako bandit izviruje iz kola i puca, posmatrao kako hici pogađaju Isakovo telo, video ga kako posrće i kako posle uporne borbe, konačno pada od zadobijenih rana.

Kada je stari pao, on je dohvatio Miga za vođice i poveo ga u krug, želeći da zaobiđe oko žbunja i na taj način se postavi između konja i planine. Ako bi mu to uspelo, došao bi u poziciju da se dočepa Nejla, to jest, uhvati ga živog ili mrtvog.

Kretao se tiho, osluškujući kako u podnevnoj tišini odjek puščanih hitaca zamire negde u brdima.

* * *

Endžela Grant je obrisala krv sa rumenih, trešnjastih usana i besno pogledala Ringo Nejla. U očima mu je videla želju za ubijanjem koja se više nije mogla sakriti, a koje bandit nije bio ni svestan. Ali, nešto što ju je iznenadilo, a u isto vreme i obradovalo bio je izraz straha na njegovom licu. To je na nju delovalo kao otrežnjenje; istoga trenutka i njen strah je nestao i umesto njega osetila je čudnu snagu da mu se odupre i bori protiv zla i nasilja.

Zato je zgrabila pušku koju je držao ne razmišljajući o posledicama. No, bandit se munjevito okrenuo, istrgao joj „vinčesterku" iz ruku i snažno zamahnuo udarivši je u potiljak. Devojka je kratko jauknula i pala preko zlata ostavši nepomično da

leži. Završivši sa njom, Nejl se okrenuo i pažljivo osmotrio žbunoviti šumarak u kome je nestao Holidej. Bio je ljut jer je svojim neuobičajenim postupkom Isak Medi upropastio njegovu dobro pripremljenu zasedu. Da devojka nije iznenada povikala i opomenula Holideja, verovatno bi ga uz malo sreće likvidirao i sada bi sve bilo drugačije. Ovako je sve bilo mnogo komplikovanije jer Dok Holidej nije bio običan protivnik. Zato je rešio da mu se ne suprotstavlja. Ne skidajući pogled sa šumarka, prebacio se preko stranice kola i iz sve snage potrčao prema proplanku na kome su se nalazili njihovi konji. Brzo je dograbio dve zaprežne životinje i upregao ih sa jedne i druge strane rude. Zatim je potrčao nazad, zgrabio svog konja za vođice i privezao ga za kola. Iako je Endžela Grant još uvek bila u nesvesti rešio je da je povede sa sobom.

Tek što se popeo na sedište i zamahnuo da bičem ošine konje i potera ih u trk, sa zemlje je skočio Džon Medi i mašući rukama potrčao za kolima.

Naime, dopuzavši do oca koji je bio teško ranjen, mladić je neko vreme ležao pored njega razmišlajući šta da uradi. U jednom trenutku Isak je otvorio oči i dograbivši ga koščatim prstima za rame, snažno ga je privukao k sebi ili prošaputao – Dečko, osveti me! On je đavolji namesnik i zagadiće svet ako ostane u životu! Ubij ga umesto mene, učini to za svog oca, sine!

Još uvek zbrkanih misli i suznih očiju, Džon je spazio kako se neki čovek penje na vozarevo sedište i uzima bič u ruke. Više nije razmišljao, već se podigao i potrčao koliko je brže mogao. Noge mu više nisu klecale niti se u trčanju spoticao i saplitao. Držao je revolver u ruci, ali nije mogao da natera sebe da opali. Name, on sam nikada i nije opalio metak, čak ni kada je vežbao kod kuće kao što su to činili Mark, Luk i Metju.

Kada je stigao na nekih dvadesetak metara od kola, Nejl se okrenuo i podigao revolver. No, u mladiću se probudio iskonski instinkt samoodbrane pa je i sam podigao revolver i bez razmišljanja opalio, a zatim se sa očajničkom nadom zagledao u bandita očekujući efekat. Prošlo je nekoliko sekundi i lice mu je radosno zasjalo kada je video da se Nejl naginje na stranu i pada iz kola.Veselo raširivši ruke lupio se nekoliko puta po grudima i potrčaao nazad da saopšti ocu radosnu vest. Bio je već sasvim blizu cilja kada je Nejl ustao sa zemlje, brzo nanišanio i pucao mu u leđa.

Džonje osetio udar taneta: nešto vrelo grunulo ga je posred leđa i razlilo se oko kičme. Udar ga je poneo kroz vazduh i tek onda ga srušio na

zemlju. Ne zhvatajući šta se dešava, ostao je da leži pored oca, odmah nadohvat njegove ispružene reuke.

– Ubio sam ga, tata! – povikao je uhvatišvi starčev ukočen pogled, pogled u kome se gasio život.– Ubio sam ga.

Činilo se da je Isak Medi shvatio značenje sinovljevih reči jer je izraz njegovih očiju postao neuporedivo blaži, a zgrčeni prsti jedva primetno su se pomerili. Pošto nije mogao da dohvati starčevu ruku, Džon mu se puzeći približio.

– Uspeo sam, tata! Ubio sam ga! – ponovio je još jednom.

Isak Medije klimnuo glavom, čvrsto stisnuo sinovljevu ruku i promrmljao – Sine, dokazao si da si najbolji... Od svih sinova, da, da... Najbolji od svih sinova na svetu.

Na Džonovom licu se pojavio osmeh. Još uvek je držao očevu ruku, ali prsti su mu postepeno gubili snagu. Začudo, činilo se da mu ta snaga više neće ni biti potrebna, jer je utonuo u spokoj i tišinu.

* * *

Dok je zauzeo mesto između brda i kola smatrajući da je to položaj koji mu obezbeđuje najviše prednosti. Nalazio se samo nekih pedesetak metara daleko od Nejla kada je video kako iz kola pada na zemlju. Brižno je posmatrao Džon Medija kako posle pucnja juri nazad ka ocu, da bi samo posle nekoliko trenutaka bio pogođen hicem iz Nejlove puške.

Sajahao je, privezao Miga za jednu granu, a zatim se popeo na vrh jedne stene i pozvao bandita. Doduše, mogao je odmah da puca, ali bio je zabrinut za Endželu i nije hteo da je izloži ni najmanjem riziku. Gde li se ona nalazila?

– Jesi li ti to, Holideje? – povikao je bandit.

– Ja sam, Nejle. Presekao sam ti put i ne možeš dalje. Odmah da ti kažem da nemožeš ni nazad jer su tamo šerif Lasting i potera iz Glori Krika. Kao što vidiš, nalaziš se u klopci.

– Vraga sam u klopci, Holideje! Kod mene su zlato i devojka, a to nije malo! Izvući ću se.

– Neće ti uspeti, mister.

– Ko će me zaustaviti? – odvratio je Nejl besno, ali glas mu više nije zvučao tako sigurno.– A sada me slušaj, pokerašu! Skloni se odatle inače se Endželi ne piše dobro!

Saznavši da je devojka živa, Holidej sa olakšanjem odahnu. Ali, to je trajalo samo tren. Znao je da je sada sam i da će sa Nejlom koji drži devojku kao taoca biti izuzetno teško.

– Ostavi zlato i devojku – dobacio je glasno. Uradi to i pustiću te da odeš. Bolje se gubi dok još možeš, Nejle. Ako dođe do nekog većeg zla, povratka nema.

Bandit se iscerio.

– Situacija nije baš tako loša i nema razloga da odstupim, Holideje. Priđeš li bliže, devojka će dobiti metak. Posle nje na redu si ti, ha, ha, ha! Udesio sam one druge pa ću srediti i tebe.

– Udesio si ih, tačno, ali udesio si ljude koji su išli kao muve bez glave. I najobičnije derle moglo je da uradi to isto. Ali... i sam ćeš videti da sam ja sasvim nešto drugo.

Bandit je ljutito dunuo kroz nos i naslonivši se na drvene stranice, zabrinuto odmerio zlatne poluge na drvenom podu kola. Stigao je nadomak ostvarenja svojih želja, nedostajao mu je još samo jedan korak, jedna prepreka... A ta prepreka zvala se Dok Holidej.

Nekoliko trenutaka vladala je tišina, a onda je Nejl povikao.

– Holideje, neću da gubim vreme i da se ubeđujem pogotovo što su šerif i potera za nama. Zato odlazim! Ti ostani gde si i budi miran kao bubica. Ako se mrdneš odatle ili slučajno pripucaš na mene, mis Grant će dobiti metak!

Holidej je grčevito razmišljao i brzo doneo odluku. Sada neće napadati Nejla jer nije želeo da se Endželi dogodi bilo šta neprijatno.

– Dakle, dogovorili smo se, Holideje! Ako pođeš za mnom, devojka je mrtva. Kada budem prešao planine ostaviću je vezanu za drvo pa ćeš je tako lakše naći.

Pošto nije dobio nikakva odgovor, Ringo Nejl se popeo u kola, podigao onesvešćenu devojku i stavio je na sedište pored sebe. Drugom rukom je uzeo vođice i poterao konje u odmeren kas. Izveo je kola sa čistine i poterao ih najkraćim putem prema brdima.

Dok je bio tih i prilično nervozan. Nije voleo situacije u kojima mu je neka okolnost „vezivala ruke" pa nije mogao da preduzima ono što misli da je potrebno. Čekao je nekih desetak minuta, a onda krenuo za Nejlom.

Dugovao je to Endželi Grant i porodici Medi koja više nije postojala.

* * *

Šerif Kerli Lasting osmotrio je širok, sveže zatrpan grob i namrštio se. Pre toga njegovi ljudi su pretražili šumatak i otkrili tragove dvoprežnih karuca i tragove jednog, a zatim još dva konja.

– Izgleda da je ovde bilo dvoje, a troje ih je otišlo za kolima. Ranije smo pratili trag petorice konjanika – rekao je.

Niko od članova potere nije komentarisao njegove reči. Ceo dan jahanja po nepodnošljivoj vrućini oduzeo im je snagu i volju za razgovor.

Keril Lasting baci pogled na žegom ispečenu preriju.

– U redu, smanjili smo rastojanje i sada to ne bi smeli da prokockamo. Ja nastavljam dalje, a vi kako hoćete. Ako nastavite sa mnom, brzinu regulišite prema sopstvenim mogućnostima. Odmorite sa kada zaključite da vam je odmor potreban, a onda nastavite. Ali pazite šta radite. Naš cilj je da vratimo vlasniku četrdeset hiljada dolara u zlatu i jednog ubicu otpratimo na vešala.

Lasting je podbo konja u trk i nastavio jasnim tragom. Kada se posle nekog vremena okrenuo video je da ga svi ljudi prate. Odabrao sam dobru ekipu, zaključio je zadovoljno.

Ubrzo je potera našla tela Isaka Medija i njegovog sina. Naredio je dvojici ljudi da ih sahrane i predložio ljudima da sjašu i malo se odmore.

Njega nije držalao mesto; šetao se tamo – amo jer ga je mučilo stotinu pitanja. Naime, po tragu je video da su kola bila natovarena polugama i da se jedan točak krivio preteći da će se slomiti. To je značilo da se Nejl i Grantova ne mogu kretati tako brzo kao i ranije. Ako bi požurili, sigurno bi upali u još veću nevolju pošto točak to ne bi mogao da izdrži. Osim toga, jedini trag pored tragova kola i vezanog konja bio je trag životinje koji je kasao krupnim skokovima.

Da li je to bio Holidej?

Da, Kerli Lasting je bio siguran da je to bio on. Sada ga je pratio sasvim sam, što je bilo veoma hrabro.

Uzdahnuo je prišao da popriča sa ljudima koji su sedeli u hladovini i tiho ćaskali. Zajedno sa najiskusnijima razradio je nekoliko varijanti, iznenađen ozbiljnošću i rešenošću ljudi da idu do kraja.

Onda su svi ćutke krenuli dalje.

X

Dok Holidej je jahao lagano, motreći ispred sebe budnim okom i vodeći računa o tome da ne sme biti primećen. Predeo oko njega bio je pust, skoro mrtav, okupan žarećim bleskom usijanog sunca.

Bio je zabrinut i zamišljen. Razmišljao je o Isaku Mediju i četvorici njegovih sinova. Svi su mrtvi, a do pre nekoliko dana još su hodali zemljom, imali svoje planove i želje...

Razmišljao je o životu uopšte, o njegovim čudnim i neizvesnim obrtima, o slučajnostima koje mogu imati nepredvidive posledice. Takav je bio susret sa Isakom Medijem od pre nekoliko meseci koji je doprineo da se njegov sukob sa Markom, Lukom i Džonom završi bez ikakvih posledica.

Odlutale misli ponovo su se vratile na trenutnu situaciju, bolje reći, na Endželu Grant, naivnu lepoticu u kandžama ubice. Setio se načina

na koji ga je gledala svojim prelepim bademastim očima tražeći u njemu muškarca, odnosno, pitajući se da li je on onaj koga je čekala, o kome je sanjala...

Pokušao je da se otrese svih ovih misli i usredsredi na sadašnjost. Oprezno je izbio na vrh jednog brežuljka i izvirivši preko prevoja, ugledao kola u podnožju. Kretala su se laganim tempom i polako napredovala. Jasno je video Nejla na vozarskom sedištu sa puškom oslonjenom na kuk, a pored njega devojku koja je sedela okrenuvši mu leđa.

Pratio je kola i pažljivo osmatrao teren pred sobom. Daleko napred, brda su se na jednom mestu spuštala u uzan, mračan prolaz koji je, koliko mu je bilo poznato, vodio u graničnu oblast i dalje preko granice. Samo ako mu pođe za rukom da prođe kroz taj usek, Nejl će se naći na teritoriji na kojoj više nisu važili zakoni i gde je za novac mogao da kupi sve. Osim toga, problem mu je bila i devojka za koju nije znao da nađe rešenje. Sve dok bude sedela pored Nejla neće smeti da puca iz straha da je slučanjo ne pogodi. Prema tome, morao je da ih prati u nadi da će pasti mrak pre nego što se bandit dočepa za njega sigurne teritorije.

Vreme je prolazilo i bivalo je sve toplije. Kola su napredovala i u jednom trenutku počela da skreću prema ulazu u klanac. Videvši da Nejl bičem udara umorne konje terajući ih da požure, nešto je nezadovoljno progunđao istovremeno shvativši da je kucnuo čas.

Naime, više nije bilo vremena za čekanje. Ako zađe u klanac, Nejl će mu postati nedostupan i ceo trud i rad vezani za ovaj slučaj biće uzaludni.

Brže je poterao Miga i izvukao revolver. Prišao je koliko je mogao bliže i vrebao trenutak za napad. S druge strane, Endželu su mučile iste misli. Naime, inteligenta devojka slutila je da ih Holidej prati, znajući isto tako da hrabri čovek u crnom ne može da reaguje zbog nje.

Zato je donela odluku i u jednom trenutku iznenada skočila iz kola i potrčala napred dok se duga, bujna kosa vijorila za njom kao zastava.

Dok se ispravio u sedlu i poterao konja u trk. Bila je to šansa koju je dugo i strpljivo čekao.

No, ni Nejl nije sedeo skrštenih ruku; okrenuo je kola u oštrom luku i dao se u poteru sa Endželom.

Dok se, međutim, nije osvrtao na to. Jurnuo je napred i kada je stigao na nekih pedesetak metara daleko od kola, otvorio je vatru. Čuvši pucnje, Nejl je okrenuo kola prema napadaču i zaustavio ih u obalku prašine. Zaprega se nije još sasvim ni zaustavila, a on je skočio u zadnji deo. U međuvremenu se Dok još

više približio kolima; ugledavši Nejla kako stoji u zadnjem delu sa puškom u ruci, on je skočio iz sedla na zemlju i bacio se u stranu. Učinio je to baš na vreme jer je kuršum iz puške pogodio baš ono mesto na kom je pre nekoliko trenutaka stajao. No, već sledećeg trenutka je zapucao na bandita koji je stajao na zadnjem delu kola stežući vinčesterku i pokušavajući da nanišani.

I tu su ga sustigli hici ispaljeni iz kolta sa drškom od slonovače. Prvi, posle koga se samo zateturao, drugi, posle koga se prevalio preko ograde kola ostajući da visi u vazduhu i treći koji ga je dotukao i oborio na zemlju.

Sve se dogodilo kao u magnovenju.

Holidej je lagano prišao i pošto se uverio da je bandit mrtav, vratio je kolt u futrolu.

Odjednom se osetio jako umornim...

* * *

Endžela Grant je ćutke posmatrala Doka Holideja, tog visokog, hrabrog neznanca koji je u njoj budio divljenje. Po drugi put je uhvatila sebe da tog čoveka gleda sa neskrivenim obožavanjem. Jer, nikada nijedan muškarac nije učinio ovo što je on učinio za nju, još od trenutka kada ju je ugledao u mračnoj uličici Glori Krika i spasao od neznanaca.

Čvrsto je stisnula zube i uzdahnula. Shvatila je da je sa Nejlom gotovo i da se svi njeni snovi o budućnosti ruše. U stvari, taj Nejl koji je ležao pored kola, ili pak Zeb Regnel bio je vlasnik zlata. Sada više nema Nejla što je značilo da neće biti ni zlata.

A to nije bilo dobro za nju.

Naglo se ispravila posmatrajući Doka koji je vrhom cipele okrenuo Nejla na leđa i zagledao se u rupu na njegovom čelu. Kola sa upregnutom zapregom stajala su na uvici proplanka van domašaja kuršuma. I konji u zaprezi su mirovali kao da su i sami osetili da je opasnost prošla i da je sa uzbuđenjima gotovo.

Devojka se ugrize za usnu.

Pred njom je bio otvoren put: prolaz kroz kanjon do granice i dalje, do slobode. Trebalo je samo da uskoči u kola i potera ih punom brzinom. Što se tiče Holidejevog zelenka, on je mirno pasao nekih dve stotine metara daleko od svoga gospodara.

Zastao joj je dah pri pomisli da je izlaz i ćorsokaka tako jednostavan i na domaku ruke. I... nije mogla da odoli.

Narednog momenta već je trčala prema kolima onoliko brzo koliko je mogla. Hitro se popela na sedište i potražila vođice.

Iznenađen, Holidej je podigao glavu i odmah shvatio o čemu se radi.

Pošto nije želeo ponovnu poteru, izvukao je kolt iz futrole i opalio pogodivši zadnji deo kola.

Prenerażena ovakvom reakcijom, Endžela se ukoči. Zar Holidej, upitala se uplašeno... Ne, to nije moguće...

– Hteli ste da pobegnete sa zlatom, mis Grant? – upitao je prilazeći.

Ona oseti kako crveni.

– A šta tu ima loše? Ko zna ko će ga ovako dobiti... Toliko bogatstvo... A ja bih rešila mnoge svoje probleme...

On se uozbilji.

– Zbog tog zlata poginulo je šestoro ljudi, mis. Treba poštovati bar te žrtve.

– Poštujem ih, Holideje. Samo...

On podiže ruku.

– Ima jedan dobar predlog za vas, mis. Okrenite ova kola na drugu stranu i krenite prema Glori Kriku.

Ona ljutito napući usne.

– Zašto? I šta ću sa zlatom u Glori Kriku?

–Vratićete zlato „Vels Fargo" kompaniji koja svakom poštenom nalazaču daje nagradu.

Njene lepe oči radoznalo se raširiše.

– Nagradu?– ponovila. – Šalite se?

– Ne. Vidite, vrednost zlata je četrdeset hiljada dolara, a nagrada koja se daje je deset posto. Dakle, ako sve uredno vratite dobićete četiri hiljade dolara.

– Zaista? – upitala je, a oči joj se raširiše od oduševljenja. – Doduše... mogli biste i vi sa mnom da podelite...

Nasmejao se.

– To ne dolazi u obzir. Ja odavde nastavljam dalje.

– Odlazite? Zbog čega? Taman sam mislila da ćemo se bolje upoznati – dodala je tužno.

On uze njenu malu ruku i dodirnu joj prste usnama.

– Ja sam jedna nepopravljiva lutalica i nisam ono što tražite, mis Grant. Budite sigurni u to.

– A vi znate šta ja tražim, Holideje?

– Nisam siguran, ali prepostavljam, mis. Uostalom, to želi svaka mlada i lepa žena poput vas. A mene mesto ne drži. Na ovom Zapadu ima još toliko interesantnih mesta i predela koje treba videti.

– Ako vi tako kažete.

– Tako je, verujte mi. I evo...– dodade on pokazujući na jahače koji su se približavali. – Upravo dolazi šerif Lasting sa poterom. On je pošten čovek koji će vam pomoći za sve oko nagrade. Osim toga – dodao je značajno – uverićete se da je u pitanju pravi džentlmen, mis Grant.

Okrenula se i krajičkom oka odmerila čoveka koji je jahao na čelu. Naravno, nije imao Holidejevu izuzetnost i tajanstvenost, ali je izgledao pravi muškarac.

– Vi ste mis Grant, pretpostavljam? – obratio joj se rukom dodirujući obod šešira.

I glas mu je tako muževan, zaključi Endžela osmehujući se.

– Jesam – odvratila je uputivši mu svoj najšarmantniji osmeh. – Upravo sam krenula kolima i grad da vratim zlato.

– Zlato? – ponovio je šerif začuđeno.

– Naravno...

Razovor je nastavljen i Holidej se uz smešak udaljio. U jedan mah bilo mu je žao što ostavlja ženu kao što je Endžela Grant, ali... znao je da će uskoro sve biti u redu.

Pogledao je u plavo jasno nebo i potapšao Miga po vratu.

Život je ipak interesantan, zaključio je i promeškoljio se u sedlu.

KRAJ

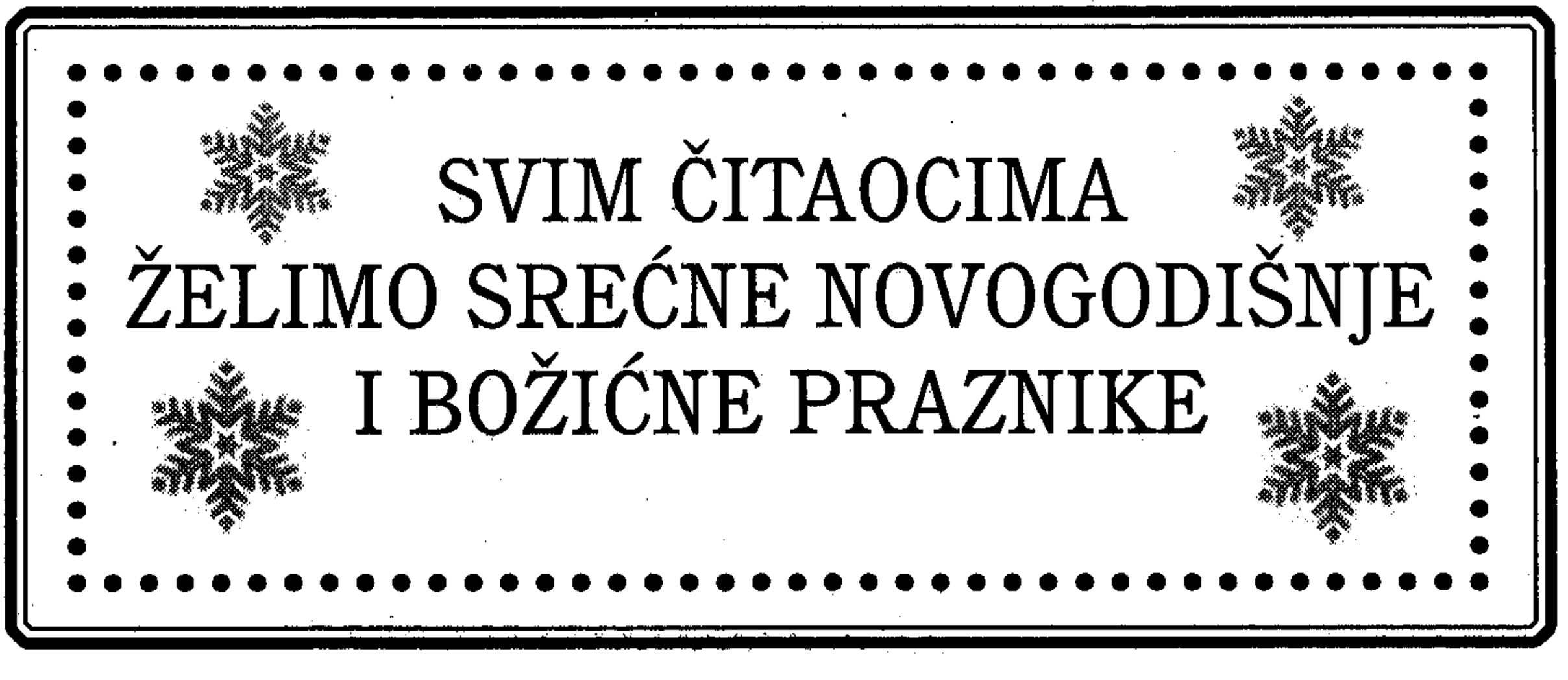

MARKETPRINT

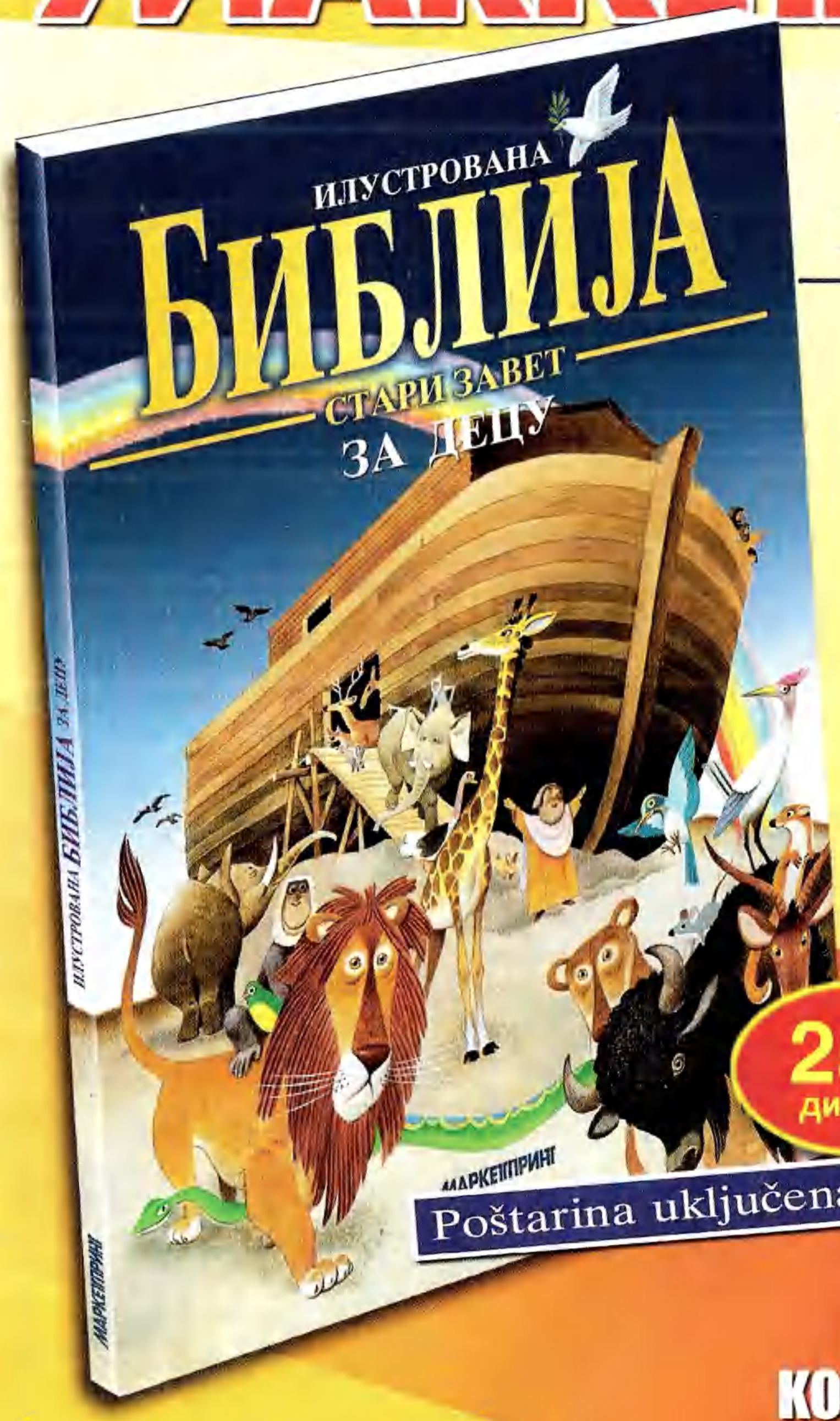

ИЛУСТРОВАНА

БИБЛИЈА

СТАРИ ЗАВЕТ
ЗА ДЕЦУ

NE SAMO LEP POKLON VEĆ I KORISNA LEKTIRA ZA NASTAVU VERONAUKE

250 динара

Poštarina uključena u cenu!

80 STRANA, U PUNOM KOLORU, KORICE PLASTIFICIRANE SA ZLATOTISKOM

Detaljnije informacije:

Telefon 021 443 400

telefaks: 021 6331 067

mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad, poštanski fah 20

Đorđa Zličića 34

ISSN 0353-0000

00427

9 770353 000002